

Στις άλλες σελίδες

- ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ
- ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΤΗΝ ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΑ
- ΕΡΕΥΝΑ: ΑΝΙΣΟΜΙΣΘΙΑ
- ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΚΑΙ ΚΡΑΤΟΣ
- Η ΥΠΟΘΕΣΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΪΔΗ
- ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ 1944
- ΕΝΩΣΗ — ΔΙΧΟΤΟΜΗΣΗ

ΧΡΕΩΚΟΠΗΜΕΝΗ Η ΔΕΞΙΑ

Σοσιαλιστικό πρόγραμμα για ανάδειξη αριστερης βουλής αριστερης κυβέρνησης

Καμμία συνεργασία με δεξιά σχήματα

Ενώ υπολείπονται λιγότερο από πέντε μήνες από τις βουλευτικές εκλογές η πολιτική κατάσταση στην Κύπρο χαρακτηρίζεται από έντονες προεκλογικές ζυμώσεις, διαμάχες και κινητοποιήσεις.

Οι διάφοροι ακροδεξιοί, κεντροδεξιοί και κεντρώοι σχηματισμοί έχουν αυτοχρίσει ο καθένας ξεχωριστά, σαν γνήσιοι φορείς του «δημοκρατικού κέντρου» - από το Συναγερμο μέχρι το ΠΑΜΕ - σε μια απεγνωσμένη προσπάθεια να κερδίσουν ψηφοφόρους.

Κι ενώ οι δεξιοί ηγέτες επιδίδονται σ' ένα άγριο εξοντωτικό πόλεμο προσωπικών αλληλοκατηγοριών - μακριά από κάθε αντιπαραβολή θέσεων και προγραμμάτων - προδίδεται όλο και πιο καθαρά στον κυπριακό λαο η χρεωκοπία της δεξιάς κι η ανικανότητα της να προσφέρει οποιαδήποτε διέξοδο στα σημερινά πολιτικά και οικονομικά αδιέξοδα.

Το ΔΗΚΟ και ο Κυπριανού έχουν συνδεθεί με τη συνέχιση της ολέθριας πολιτικής των υποχωρήσεων και των συμβιβασμών που φέρνουν τη Διζωνική-Διχοτόμηση-Διπλή Ένωση όλο και πιο κοντά. Έχουν ακόμη συνδέσει την πολιτική τους επικράτηση από το 1976 μέχρι σήμερα με όλα εκείνα τα αντιλαϊκά μέτρα που οδήγησαν στο σημερινό εισοδηματικό χάσμα μεταξύ εργαζομένων-κεφαλαίου, την άδικη φορολογία, τις αυξήσεις των τιμών, την επαπειλούμενη ανεργία κι άλλα πολλά, δεινά για την εργατική τάξη και το λαο. Οι συνεχείς υποσχέσεις Κυπριανού

για παραχωρήσεις στους πρόσφυγες, τους αγρότες, τους δημόσιους υπάλληλους, τους καθηγητές, τους δασκάλους... αποτελούν μια ύστατη προσπάθεια να βγει το κυβερνητικό κόμμα από το βάρθρο της αντιδημοτικότητας που το έρριξε η φιλοκαπιταλιστική οικονομική του πολιτική σε μια περίοδο βαθείας-και παγκόσμιας-οικονομικής κρίσης. Οι υποσχέσεις όμως αυτές με τον ερασιτεχνικό τρόπο που γίνονται όχι μόνο δεν προσθέτουν στην εκλογική δημοτικότητα του προέδρου αλλά οδηγούν τον ίδιο και το κόμμα του σε νέα αδιέξοδα λόγω της ανικανότητας

της κυβέρνησης να υλοποιήσει τις υποσχέσεις της μέσα στις υπάρχουσες οικονομικές δυνατότητες και τις παραδοσιακές δομές, μέσα στις οποίες κινείται. Τρανό παράδειγμα το φιάσκο με αξιολόγησης δασκάλων-καθηγητών-δημοσίων υπαλλήλων.

Οι πολιτικές προσωπικότητες που βγήκαν από το ΔΗΚΟ και συνασπίστηκαν γύρω από τη ΝΕΔΗΠΑ του Μιχαηλίδη δύσκολα μπορούν να πείσουν τις μάζες ότι αποτελούν μια νέα δύναμη που μπορεί ν' αποτελέσει μαζικό-πολιτικό φορέα ή να σχηματίσει κυβέρνηση με διαφορετικό πρόγραμμα και μεγαλύτερες πιθανότητες επιτυχίας από ότι η κυβέρνηση Κυπριανού. Ούτε φαίνεται να χωρίζουν τις δύο παρατάξεις οποιοσδήποτε ουσιαστικές διαφορές στον πολιτικό, τον «εθνικό», ή τον οικονομικό τομέα. Ούτε έχουν μέχρι σήμερα αντιπαραθέσει τις θέσεις και τα πιστεύω τους. Απλώς αλληλοκατηγορούνται και ξοδεύουν την ενέργεια τους στην προσπάθεια ποιος θα αποσπάσει τα περισσότερα στελέχη και μέλη του διασπασμένου ΔΗΚΟ.

Η αποτυχία της Ένωσης Κέντρου του Παπαδόπουλου, να συσπειρώσει μάζες γύρω του και να αποτελέσει αξιολογημένη πολιτική δύναμη στον τόπο από το γεγονός πως μέχρι σήμερα δεν έχει καν ανακοινώσει τη σύνθεση του

κόμματός του και τις μελλοντικές προθέσεις του. Οι πολιτικές του δραστηριότητες περιορίζονται στις κατηγορίες εναντίον του Κυπριανού και - μέσω του «Αγώνα» - εναντίον του ΔΗΣΥ σε μια προσπάθεια να υποκλέψει μέλη από το ΔΗΚΟ και το ΔΗΣΥ.

Το ΠΑΜΕ του Σοφιανού λόγω της σύνδεσης του ονόματος του ηγέτη του με την αντιπαράθεση στους πιο αντιδραστικούς θεσμούς στην Παιδεία μετά το Πραξικόπημα διατηρεί συμπάθειες ανάμεσα σε μακαριακές μάζες και ίσως σε αριστερά τοποθετημένες μάζες παρα τη σύνδεση του Σοφιανού με την Κυβέρνηση Κυπριανού. Δεν φαίνεται όμως ότι θα μπορέσει ν' αποτελέσει αυτόδύναμη ένα μαζικό πολιτικό φορέα με βλέψεις στη δημιουργία κυβέρνησης. Ούτε κι η παράταξη αυτή έχει θέση μπροστά στο λαο μια πειστική πολιτική για τη λύση των προβλημάτων του.

Τόσο η ΝΕΔΗΠΑ όσο και η Ένωση Κέντρου και το ΠΑΜΕ ελπίζουν στην υποστήριξη του ΑΚΕΛ. Από την πολιτική χρεωκοπία των

κομμάτων του «κέντρου» φαίνεται να επωφελείται ο Συναγερμος μια και του δόθηκε η ευκαιρία να εκμεταλλευτεί δημοαγωγικά για τέσσερα τόσα χρόνια τις αποτυχίες της Κυβέρνησης Κυπριανού και την οικονομική κρίση. Πέρα από τις δυνάμεις της εθνικοφροσύνης του Εοκαβητισμού και του μεγάλου κεφαλαίου ο Συναγερμος καταφέρνει να συσπειρώνει γύρω του αγροτικές και εργατικές μάζες που δεν του ανήκουν. Ο Κληρίδης έχοντας ξεπεράσει σε μεγάλο βαθμό τη σύνδεση του ονόματός του με το πραξικόπημα, το μεταπραξικόπημα, τις συμφωνίες της Βιέννης κι ένα σωρο ενέργειες και θέσεις που κάποτε τον είχαν αμαρτώσει στη συνείδηση του λαού προχωρεί με αυτοπεποίθηση διευρύνοντας μάλιστα το κόμμα του σε μια προσπάθεια να το επιβάλει σαν εκφραστή των «κεντροδεξιών» δυνάμεων. Γι' αυτό και η αποτυχημένη προσωρινα τουλάχιστο-προσπάθεια του να συνενώσει τις δεξιές δυνάμεις προσφέροντας στον Α. Μί-

Συνέχεια στη σελ. 6

ΚΙΝΔΥΝΕΥΟΥΝ ΝΑ ΠΕΘΑΝΟΥΝ 42 ΜΕΡΕΣ ΑΠΕΡΓΙΑ ΠΕΙΝΑΣ

Η Κρίστια Μακρίδου και ο Κυριάκος Χριστοφης συνεχίζουν για 42 μέρες απεργία πείνας με αίτημα την απέλαση τους στην Κύπρο, πράγμα που ζήτησε και η Κυπριακή κυβέρνηση.

Υπενθυμίζεται ότι οι δύο κύπριοι φοιτητές καταδικάστηκαν τον Ιούνιο στην Αθήνα μαζί με 4 άλλους Έλληνες δημοκράτες με ψεύτικες κατηγορίες με ένα αντιδημοκρατικό νόμο τον 774 (ο νόμος αυτός δεν υπάρχει στην Κύπρο).

Η υγεία των 2 κύπριων φοιτητών είναι σε κρίσιμη κατάσταση με κίνδυνο να χάσουν τη ζωή τους.

Η Ελληνική Κυβέρνηση απέρριψε το αίτημα τους, και τους πρότεινε δουλειά στην φυλακή και να εισακουστεί η έφεση τους στον Αρειο Πάγο, αίτημα που είχαν πιο παλιά. Οι δύο κύπριοι κρατούμενοι επιμένουν στο αίτημα τους, και με δηλώσεις τους καλούν σε συμπάρασταση κάθε δημοκράτη.

Η Επιτροπή Υπεράσπισης των Πολιτικών Ελευθεριών και Δικαιωμάτων του Πολίτη (ΕΥΠΕΔΠ) πιστεύει ότι διαβήματα του κυπριακού Υπουργείου Εξωτερικών προς την Ελληνική Κυβέρνηση θα αποδώσουν, και το καλεί να κάμει τα σχετικά διαβήματα.

Γραφείον Τύπου ΕΥΠΕΔΠ

Η ΕΚΦΡΑΣΗ ΤΙΣ ΓΙΟΡΤΕΣ
Λόγω των διακοπών των Χριστουγέννων το επόμενο φύλλο της Σ. Εκφρασης θα κυκλοφορήσει στις 10 του Γεννάρη του 1981.

Η ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΑΚΗ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ

Για μια επέτειο

Κάθε χρόνο τέτοιο καιρο γιορτάζεται από πολλές Κυβερνήσεις, οργανώσεις και κινήματα η μέρα της ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗΣ. Η μέρα που ο ΟΗΕ τον Οκτώβρη του 1974, αναγνώρισε στον Παλαιστινιακό λαό το δικαίωμα για την αυτοδιάθεση του και την επιστροφή στην Πατρίδα γη-του. Με μια απλή και μόνη ματιά σαφή την απόφαση και σαφή την επέτειο είναι έφοκο να δωθεί μια παραπλανητική εντύπωση στο περιεχόμενο και στην ουσία του ίδιου του αγώνα, του ίδιου του Παλαιστινιακού λαού, στην ίδια την επανάσταση. Γιατί αν έφτασε σ' αυτό το σημείο ο ΟΗΕ, να βγάλει αφοτοχή και να κηρυχτεί επίσημη μέρα για την Παλαιστίνη, δεν είναι χάρη στη βαθειά πεποίθηση και τα ανθρωπιστικά αισθήματα αφοτου του οργανισμού, αλλά γιατί για 60 τόσα χρόνια ο Παλαιστινιακός λαός αγωνίζεται ένοπλα για το δικαίωμα. Και θάταν μεγάλο λάθος να ξεχνούμε πως 27 χρόνια πριν από την απόφαση αφοτου ΟΗΕ, ο ίδιος οργανισμός αποφασίζει τη διαίρεση της Παλαιστίνης σε δυο κράτη: Αραβικό και Εβραϊκό, κατοχυρώνοντας μαφτο τον τρόπο τόσο άμεσα και παράφορα την πρώτη διακήρυξη του Μπάλφορ (Γραμματέα του Υπουργείου Εξωτερικών της Αγγλίας) το Νιόβρη του 1917, για το ξερίζωμα του Παλαιστινιακού λαού. Έτσι λοιπόν θα θέλαμε να τονίσουμε από την αρχή πως καλά όλα, κι άγια, και οι διακηρύξεις και οι επέτειοι, και τα ψηφίσματα αλληλεγγύης προς τον Παλαιστινιακό λαό, αλλά πιστεύουμε πως αν ο ίδιος ο Παλαιστινιακός λαός δεν άρπαζε το όπλο στο χέρι και μέσα από τα αντίσκηνα της προσφυγίας, της ταπείνωσης, της εξαθλίωσης, δεν μετατρέπονταν σε φενταγιν, δεν μετέτρεπε τη μιζέρια σε ανελέητο αγώνα για διεκδίκηση της γης του και της κοινωνικής του λεφτεριάς, ίσως σήμερα να βρισκόταν σε αιχμαλωτισμένους σε «ωραίους» τσιμεντένιους συνοικισμούς στα πρόαστια της πρωτεύουσας, δίπλα στις βιομηχανίες και τα εργοστάσια που θα τον καθιστούσαν ισόβιο αιχμάλωτο μιας αδίστακτης τάξης του Κεφαλαίου, κι αφοτον ένα πικρο απολογητή πως «κάποτε είχε καλύτερες μέρες...»

Μέσα από τρομακτικές δυσκολίες μέρα με τη μέρα, ο Παλαιστινιακός λαός μετατρέπεται από ένα ξεριζωμένο πρόσφυγα και εργάτη δέφτερης και τρίτης κατηγορίας, σ' ένα περήφανο μαχητή της λεφτεριάς και της κοινωνικής δικαιοσύνης. Έτσι που σήμερα πια η Παλαιστινιακή Επανάσταση να αποτελεί το φάρο και καθοδηγητή ενός Παναραβικού αγώνα για απελευθέρωση, μιας Παναραβικής Σοσιαλιστικής Επανάστασης.

Η Παλαιστινιακή Επανάσταση πέρασε από πολλά πισωδρομήματα, κινδύνους και παγίδες. Ο εμφύλιος πόλεμος του 76 στο Λίβανο, το κλείσιμο στρατιωτικών Παλαιστινιακών Βάσεων στη Συρία και η εισβολή της Συρίας στο Λίβανο και το κτύπημα της Παλαιστινιακής Επανάστασης, έφερε την ίδια την ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ σ' ένα σωρό πισωδρομήσεις και παγίδες, με κίνδυνο την εκμηδένιση της. Η σύγκρουση με τις Συριακές δυνάμεις από τη μια, τις δεξίες φαλαγγίτικες δυνάμεις από την άλλη και με ακάλυπτα τα νώτα από τις Ισραηλινές δυνάμεις στο Ν. Λίβανο, ήταν ένα από τα μεγαλύτερα πλήγματα στην ιστορία της Παλαιστινιακής Επανάστασης.

λα και για όλα τα αντιδραστικά αραβικά καθεστώτα της περιοχής που τα συμφέροντα τους συγκρούονταν βίαια με τις προοπτικές που διαφαίνονταν με την ανάπτυξη της Παλαιστινιακής Επανάστασης στην περιοχή.

Είναι γνωστό πως από το 1958 τον Ελεγχο του Λιβάνου έχουν οι Αμερικανοί. Στην διάρκεια αφοτης της εποχής η Λιβανική Εθνική οικονομία άρχισε να μεγαλώνει παράλληλα με το δυνάμωμα της ντόπιας αστικής τάξης. Τούτη την ίδια εποχή είναι που όλη η περιοχή γίνεται το Κέντρο των Αμερικανικών συμφερόντων. Θέλουν να μεταφέρουν το Κέντρο των εμπορικών τους συμφερόντων στο Λίβανο όπως στην Ελβετία, (ελεύθερη διακίνηση κεφαλαίων κ.λ.π.)

Ο Λίβανος ελέγχεται από την Αμερική και οικονομικά και πολιτικά. Αφο φυσικά δεν ήταν αρκετό, χρειαζόταν επίσης και «κοινωνική ηρεμία» στη χώρα, παράγοντας που θάκανε τους καπιταλιστές να εμπιστευθούν την τοποθέτηση των κεφαλαίων τους στη χώρα. Το δυνάμωμα της Παλαιστινιακής Επανάστασης μέρα με τη μέρα, απειλούσε, άμεσα την άρχουσα τάξη και παράλληλα μάφτο, γινόταν η διαπίστωση κοινότητας στόχων με το Λιβανικό Αραβικό προοδεφτικό κίνημα. Αφοτη η κοινότητα στόχων πηγάζει από κοινή ιδεολογική τοποθέτηση της ενότητας του αραβικού Έθνους και της πάλης του ενάντια στον ιμπεριαλισμό και στους συνεργάτες του στην περιοχή.

Έτσι στις αρχές του 1976 αρχίζει η κρίση που έμελλε να εξελιχτεί στο μεγαλύτερο εμφύλιο πόλεμο της περιοχής. Ενοπλιο φαλαγγίτες κατέβασαν από ένα λεωφορείο 31 Παλαιστίνιους εργάτες και λιβανέζους μουσουλμάνους και τους εκτέλεσαν «εν ψυχρώ».

Στη Σιδάνα ο στρατός δολοφονεί τον αρχηγό διαδηλωτών που απεργούσαν για τα δίκαια τους, Μαρουφ Σατ, πρώην Βουλευτή, μέλος του Εθνικο-απελευθερωτικού Μετώπου του Λιβάνου και μέλους του Σ.Κ. Λιβάνου. Μεγάλες απεργίες κείνη την περίοδο λεμενεργατών, α-

χθοφόρων κ.λ.π. βρίσκουν σα φυσιολογικούς σύμμαχους στον αγώνα τους τους Παλαιστίνιους και αριστερούς Λιβανέζους. Η Λιβανική αστική τάξη χτυπά αδύστακτα, γιατί πρέπει να καταστείλει το κίνημα που αρχίζει ήδη να παίρνει μεγάλες διαστάσεις. 400 μουσουλμάνοι λιβανέζοι συλλαμβάνονται σε οδοφράγματα και εκτελούνται...

Με το κλείσιμο των στρατιωτικών βάσεων στη Συρία, ο μόνος ελεύθερος «φίλος» χώρος που έχει η Παλ. Επανάσταση είναι ο Λίβανος. Με τη Συριακή εισβολή, του εμφύλιου στο Λίβανο και τους Ισραηλίτες στα νώτα, οι Παλαιστίνιοι επαναστάτες βρίσκονται σε μία μεγάλη παγίδα και μια περιπέτεια: Η να παραδοθούν «χωρίς όρους», που αφο θα σήμαινε και το άδοξο τέλος της Παλαιστινιακής Επανάστασης, ή να εξωθηθούν σε αντεπίθεση που εκτός από το αμφίβολο της επιτυχίας πια, μια και είχαν ν' αντιμετωπίσουν τρεις εχθρούς, θα σήμαινε επίσης πως οι Παλαιστινιακές δυνάμεις δρουν στον Λίβανο σαν «στρατός κατοχής». Η λύση μπροστα στα μεγάλα αδιέξοδα, ήταν η «επαναστατική υποχώρηση», διατηρώντας άκαμπο το ηθικό παλαίβοντας με κάθε τρόπο να μη φανεί το δίλημμα μπροστα στο οποίο βρίσκεται η Επανάσταση, κρατιέται με τα δόντια σε μια μικρή περιοχή στα υψώματα της Βυρηντού και σ' ένα κομμάτι μέσα στην πόλη. Πέρασαν αρκετοί μήνες αφοτης της κρίσης της Επανάστασης. Ομως η παρουσία και μόνο των Παλαιστινιακών Επαναστατικών δυνάμεων στο Λίβανο, η αντοχή στο χρόνο και στις δύσκολες στιγμές, αποτέλεσε την εφεκτική ύλη που μεταδόθηκε και μπόλιασε ένα μεγάλο μέρος του Λιβανικού Εργατικού Κινήματος που άρχισε σιγα σιγα να αναπτύσσεται και ν' αποτελεί μαζί με τις άλλες εργατικές αραβικές δυνάμεις το εγγύως πως τα σχέδια του Ιμπεριαλισμού δεν θα περάσουν και πως η Παλαιστινιακή Επανάσταση μπορεί να αποτελέσει το φάρο και το έναυσμα για μια Παναραβική Σοσιαλιστική Επανάσταση!

Κώστας Χαραλαμπίδης

Ας δούμε όμως συνοπτικά το ξεκίνημα αφοτης της Επανάστασης ως τες μέρες μας καταλήγοντας σε κάποια συμπεράσματα (θετικά κατά τα άλλα μια και λίγο πολύ η ίδια η πορεία της Επανάστασης αφήνει καθαρές αφοτες τες προοπτικές):

Η Παλαιστίνη βρισκόταν κάτω από Οθωμανική κατοχή για τετρακόσια χρόνια (1517-1917). Το 1917 ο Αραβικός λαός της Παλαιστίνης και άλλων Αραβικών χωρών ξεσηκώθηκαν ενάντια στους Οθωμανούς. Το 1920 η Παλαιστίνη περνά κάτω από Βρετανική κηδεμονία. Στις 2 του Νιόβρη 1917 εκδόθηκε η διακήρυξη του Μπάλφορ, η επιτομή της Ιμπεριαλιστικής-Σιωνιστικής συνωμοσίας. Η διακήρυξη του Μπάλφορ έλεγε: «Η Κυβέρνηση της Αφοτου Μεγαλειότητος εβνοεί την εγκαθίδρυση Εθνικού Κράτους για τον Εβραϊκό λαό στην Παλαιστίνη, και θα καταβάλει τις καλύτερες προσπάθειες για να πετύχει αφοτος ο σκοπος...»

Το 1918 η Εβραϊκή κοινότητα στην Παλαιστίνη ήταν το 8% του συνολικού πληθυσμού. Κατείχε το 2.5% της γης. Το 1948 το ποσοστό αφοξήθηκε στο 33%. Από τό 1918 ως το 1948 αρχίζει η Εβραϊκή μετανάστευση στην Παλαιστίνη με την υποστήριξη των Βρετανικών αρχών κηδεμονίας. Την περίοδο αφοτη γίνονται οι πρώτες πετυχημένες επαναστάσεις ενάντια στον Σιωνιστικό αποικισμό. Το 1948, η λήξη της Βρετανικής Κηδεμονίας, κληροδότησε 50,000 παλαιστίνιους μάρτυρες.

Στις 15 του Μάη 1948 οπλισμένες Σιωνιστικές ομάδες κατάλαβαν το 78% του συνόλου της γης της Παλαιστίνης. Η Παλαιστίνη χωρίστηκε σε τρεις τομείς:

- α) Η κατεχόμενη περιοχή του «Ισραήλ» - 78% της χώρας.
- β) Η Δυτική όχθη του Ιορδάνη-

20% της χώρας.
γ) Η λωρίδα της Γάζας - Κάτω από Αιγυπτιακή Διοίκηση .5%.

750,000 Παλαιστίνιοι Αραβες ξεριζώθηκαν από τα σπίτια τους και κατάφυγαν σε στρατόπεδα στη λωρίδα της Γάζας, στην Ιορδανία, τη Συρία, και το Λίβανο.

Στις 29 του Νιόβρη του 1947 η γενική συνήλθε των Η.Ε. αποφάσισε τη διαίρεση της Παλαιστίνης σε δυο κράτη: Αραβικό και Εβραϊκό.

Στις 28 του Μάη 1964 συνήλθε στην Ιερουσαλήμ η Πρώτη Παλαιστινιακή Εθνοσυνέλευση. Ανακηρύχθηκε η Οργάνωση για την Απελευθέρωση των Παλαιστίνιων. Τον ίδιο χρόνο σχηματίστηκε ο Παλαιστινιακός Απελευθερωτικός Στρατός. Αρχίζουν τα χτυπήματα στόχων μέσα στα κατεχόμενα εδάφη. Μετα το 1965 η Οργάνωση ξεπλώθηκε σ' όλες τις Αραβικές χώρες.

Η Αλ Φάταχ παίρνει σάρκα και οστα. Από ορισμένα αραβικά κράτη υπάρχει αντίδραση. Ο πρώτος μάρτυρας της Αλ Φάταχ, ο Αχμετ Μούσα, χτυπήθηκε από σφαίρα Ιορδανού στρατιώτη, ενώ 2000 Παλαιστίνιοι, σάπισαν στις φυλακές της Ιορδανίας και άλλου.

Το 1967 αρχίζει ο Αραβοϊσραηλινός πόλεμος. Η δυτική όχθη του Ιορδάνη, η λωρίδα της Γάζας, τα συριακά υψώματα Γκολαν και το Σινα έπεσαν στα χέρια των Σιωνιστικών δυνάμεων. Το 1968, για πρώτη φορά, οι Παλαιστίνιοι αναμετρούνται με τα Σιωνιστικά στρατεύματα. Η μεγάλη μάχη του Αλ-Καράμανα, ήταν η πρώτη ήττα του «Ισραήλ» από την Παλαιστινιακή Επανάσταση και οριοθετούσε πορεία της Επανάστασης.

Την περίοδο αφοτη ως το 1976, η Παλαιστινιακή Επανάσταση περνά από διάφορες φάσεις κι κρίσεις:

Είναι η σύγκρουση με τον Ιορδανικό στρατό και ο σφαγιασμός χιλιάδων Παλαιστίνιων από το κράτος του Χουσεϊν. Είναι η προσπάθεια του Συριακού κράτους να ελέγξει την Επανάσταση. Είναι η σύγκρουση με τη Συριακή αστική τάξη και το κλείσιμο των στρατιωτικών βάσεων στη Συρία. Το αποκορύφωμα είναι ο εμφύλιος στο Λίβανο. Μια καλά οργανωμένη συνωμοσία κι ένα σχέδιο για εξόγτωση και εκμηδένιση της Παλαιστινιακής Επανάστασης, γιατί αφοτη η Επανάσταση αποτελούσε πια όχι μόνο κίνδυνο για τον Ισραήλ μεμονομένα, αλ-

σοσιαλιστική

ΕΚΔΡΑΚΗ

ΠΟΛΩΝΙΑ ΚΑΙ ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

Η Πολωνική εργατική τάξη βρίσκεται σε αναβρασμο. Χτυπημένη από τη σπατάλη, τη διαφθορά και την κακή διοίκηση μιας συγκεντρωτικής γραφειοκρατίας που έχει ξεχωρίσει από τη μάζα της εργατικής τάξης έχοντας εξαλείψει κάθε ίχνος εργατικής δημοκρατίας παλεύει για καλύτερες συνθήκες και ορους δουλειάς, παλεύει για συμμετοχή στη διοίκηση της οικονομίας. Η Σοβιετική γραφειοκρατία και οι γραφειοκρατικές τάσσες που κυβερνούν τις υπολοιπές ανατολικές χώρες αντιδρούν, νουθετούν κι απειλούν με εισβολή. Κατηγορούν τις ανεξάρτητες συντεχνίες για πραχτόρευση, βλέπουν ιμπεριαλιστικούς δάκτυλους παντού και παρασιώπουν το γεγονός πως η εξέγερση είναι μαζική αν όχι καθολική.

Τι λέει η ηγεσία της Κυπριακής αριστεράς για όλα αυτά; Του ΑΚΕΛ συμπλέει ανεπιφύλακτα, χωρίς προβληματισμούς, χωρίς ερωτηματικά με την πολιτική των κυβερνήσεων των ανατολικών χωρών. Ήταν εξ άλλου ένα από τα λίγα κομμουνιστικά κόμματα που υποστήριξε θερμά την εισβολή στη Τσεχοσλοβακία.

Η ηγεσία της ΕΔΕΚ; Τόσο η Κεντρική επιτροπή όσο και τα «Νέα» αρνιούνται και να συζητήσουν το θέμα και η εφημερίδα ούτε που καλύπτει ειδησεογραφικά εστώ, τους προβληματισμούς της αριστεράς διεθνώς για τα γεγονότα της Πολωνίας. Μήπως υποστηρίζουν κι αυτοί τη γραφειοκρατία της Πολωνίας και των άλλων ανατολικών Χωρών; θεωρούν κι αυτοί τους εξεγερμένους εργάτες πράχτορες του ιμπεριαλισμού; Και θα υποστηρίζουν μια πιθανή εισβολή στην Πολωνία; (που αν δεν γίνεται σήμερα είναι γιατί η Σοβιετική γραφειοκρατία δεν εμπιστεύεται ούτε το δικό της στρατό, αλλά ούτε και τον Πολωνικό να στρέψει τα όπλα για να χτυπήσει σύντροφους εργάτες).

Η ηγεσία του ΑΚΕΛ και της ΕΔΕΚ η «Χαραυγή» και τα «Νέα» έχουν καθήκον απέναντι στα μέλη τους και στο παγκόσμιο εργατικό κίνημα να υποστηρίζουν τους Πολωνούς εργάτες στον αγώνα τους για μια υγιή σοσιαλιστική δημοκρατία. Η αρνήση τους να το κάνουν προδίδει τη μορφή του σοσιαλισμού που ενοούν. Πράγμα που προδίδεται κι από τον αντιδημοκρατικό, γραφειοκρατικό τρόπο λειτουργίας των αριστερών κομμάτων στην Κύπρο.

ΑΝΘΡΩΠΙΝΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ ΚΑΙ ΚΥΠΡΙΑΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

Αλλά και πάνω σ' ένα άλλο θέμα τηρούν σιγήν ι-χθύος οι ηγεσίες του ΑΚΕΛ και της ΕΔΕΚ. Δύο Κύπριοι αριστεροί που καταδικάστηκαν στην Αθήνα με τους αντιδραστικούς νόμους της δεξιάς με τρόπο που φανερώνει πως τιμωρήθηκαν για τα πιστεύω τους βρίσκονται σ' απεργεία πείνας για 7η βδομάδα και κινδυνεύουν να πεθάνουν. Ζητούν απλώς να απελαθούν στην Κύπρο πράγμα που ζήτησε κι ο ίδιος ο Πρόεδρος της Κυπριακής Δημοκρατίας.

Το ΡΙΚ κι ο αστικός τύπος (εχτός της Συναγερμικής «Σημερινής» που βρήκε νέο πεδίο δημαγωγικής κριτικής από τ' αριστερά) σιωπούν. Τι κι αν δυο Κύπριοι «μαοϊκοί» «τρομοκράτες» πεθάνουν στις Καραμανλικές φυλακές; Ο αριστερός τύπος όμως; Το ΑΚΕΛ κι η ΕΔΕΚ; Γιατί σιωπούν; Δεν συμφωνούν με τις πολιτικές ιδέες των δυο κρατουμένων; Ούτε εμείς συμφωνούμε. Δυο όμως αριστεροί λιώνουν για αδικήματα που δεν διέπραξαν ποτέ στις φυλακές του Καραμανλή. Τα τριτοπία της αστυνομίας του Καραμανλή που προχθες σκότωσαν δυο νέα παιδιά τα γνωρίζουμε καλά εδώ στην Κύπρο. Παρόμοιες μεθόδους δοκίμασε κι η Κυπριακή αστυνομία κι απότυχε για την ώρα. Υπερασπίζοντας τους δυο απεργούς πείνας η Κυπριακή αριστερά δεν βοηθά απλώς για να σωθούν δυο Κύπριοι αριστεροί από πιθανό θάνατο. Αμύνεται απέναντι στους αντιδραστικούς νόμους και τις τρομοκρατικές μεθόδους που η δεξιά στην Ελλάδα στην Κύπρο κι αλλού έχει επιστρατεύσει για να εκφοβίσει την εργατική τάξη και να της αφαιρέσει τα λίγα πολιτικά δικαιώματα ελευθερίες και ωφελήματα που της επιτρέπονται στην αστική δημοκρατία.

ΔΙΕΘΝΗ

ΕΚΛΟΓΕΣ ΣΤΗΝ ΠΟΡΤΟΓΑΛΙΑ ΗΤΤΑ ΤΗΣ ΔΕΞΙΑΣ

Οι μάζες αναζητούν σοσιαλιστική αλλαγή

Οι μάζες αναζητούν σοσιαλιστική αλλαγή

Την περασμένη βδομάδα η Πορτογαλία βυθίστηκε στην πιο μεγάλη πολιτική κρίση μετά την επανάσταση του Απριλίου του 74 με το θάνατο του δεξιού ηγέτη της Δημοκρατικής Συμμαχίας Φρανσίσκο Σα Καρνέϊρο και την συντριπτική ήττα του Στρατηγού Καρνέϊρο υποψήφιου της Δημ. Συμμαχίας στις προεδρικές εκλογές.

Η δεξιά κυβέρνηση της Δ.Σ. που αναδείχτηκε στην εξουσία στις εκλογές του 79 και που κέρδισε ξανά τις εκλογές του περασμένου Οκτώβρη αναγκάστηκε έτσι να παραιτηθεί μπροστά στην πολιτική κρίση που δημιουργήθηκε.

Ιστορική αναδρομή

Η Πορτογαλική επανάσταση του 74 αποτέλεσε το πιο σημαντικό γεγονός στην Ευρώπη στη μεταπολεμική περίοδο. Η μεγαλειώδης εξέγερση των μαζών που ακολούθησε το πραξικόπημα των προοδευτικών αξιωματικών, έφερε τα εργατικά κόμματα στην εξουσία και μια χώρα της Ευρώπης βρέθηκε στα πρόθυρα της δημιουργίας μιας εργατικής δημοκρατίας στην Ευρώπη. Η δισταχτικότητα και ατομία της ηγεσίας της εργατικής τάξης, όμως, εμπόδισε τη συμπλήρωση της επανάστασης κι έδωσε χρόνο στην αντίδραση να ανασυνταχτεί.

Κάτω από την προεδρία του Στρατηγού Εάνες — που αναδείχτηκε ξανά πρόεδρος στις εκλογές της περασμένης Κυριακής — που υποστηρίχτηκε από το Σοσιαλιστικό κόμμα έγιναν πολλές αντιμεταρρυθμίσεις (απεχνοποιήσεις, επιστροφή της γης ξανά στους τσιφλικάδες κ.λ.π.) πράγμα που αποξένωσε τους εργαζόμενους κι αποτέλεσε το έναυσμα για το διωξιμο του Σοσιαλιστικού Κόμματος από την εξουσία. Έτσι στο τέλος του 79 ανέρχεται στην εξουσία με μεγάλη πλειοψηφία ο δεξιός συνασπισμός του Σα Καρνέϊρο, που συνέχισε κι ενέτεινε τις αντιμεταρρυθμίσεις προχωρώντας στην αναθεώρηση του πορτογαλικού συντάγματος που είναι ένα από τα πιο προοδευτικά στην Ευρώπη και κατοχυρώνει πολλές από τις κατακτήσεις της επανάστασης του Απριλίου.

Η αδυναμία του Σοσιαλιστικού και του Κομμουνιστικού Κόμματος να προβάλουν ένα ριζοσπαστικό σοσιαλιστικό πρόγραμμα για να βγάλουν την πορτογαλική κοινωνία και οικονομία από το χάος (πληθωρισμός πάνω από 20%, χαμηλά μεροκάματα κ.λ.π.) και να οδηγήσουν την αριστερά ξανά στην νίκη έφερε τα εκλογικά αποτελέσματα του Οκτώβρη με τη Δη-

μοκρ. Συμμαχία ξανά στην εξουσία. Το Σοσιαλιστικό Κόμμα διατήρησε τα ποσοστά ψήφων και εδρών (28% και 74 αντίστοιχως) ενώ το κομμουνιστικό έπεσε από τα 19 στα 16.9% και από τις 47 στις 41 έδρες. Στις εκλογές αυτές η δεξιά Δημ. Συμμαχία πήρε τα 47% των ψήφων. Η ήττα του Οκτώβρη αποδόθηκε επίσης στην έλλειψη συνεργασίας των δύο κομμάτων της αριστεράς πάνω σ' ένα κοινό πρόγραμμα.

Οι εκλογές της Κυριακής

Στις προεδρικές εκλογές της περασμένης Κυριακής οι δύο κύριοι αντίπαλοι ήταν ο δεξιός στρατηγός Καρνέϊρο (καμμία σχέση με τον ηγέτη της Δ.Σ. Φραγκίσκο Καρνέϊρο που σκοτώθηκε στο αεροπορικό δυστύχημα) που υποστηρίχτηκαν από τον κυβερνώντα δεξιό συνασπισμό και ο Στρατηγός Εάνες που υποστήριξαν το Σοσιαλιστικό και το Κομμουνιστικό κόμμα. Παρα το γεγονός ότι ήταν κατά τη διάρκεια της προεδρίας του Εάνες που χτυπήθηκαν πολλές από τις κατακτήσεις της Πορτογαλικής εργατικής τάξης η προεκλογική διαμάχη ήταν καθαρά διαμάχη δεξιάς-αριστεράς.

Όχι τόσο γιατί πρόβαλαν τα αριστερά κόμματα ένα κοινό πρόγραμμα σοσιαλιστικών αλλαγών αλλά γιατί η δεξιά αποσκοπούσε στην ολοκληρωτική επικράτηση στην πολιτική εξουσία για να δώσει το τελειωτικό χτύπημα στην εργατική τάξη, τις κατακτήσεις της το δημοκρατικό σύνταγμα και να επιβάλει σκληρά αντιεργατικά μέτρα. Έτσι σε μια ατμόσφαιρα έντονης πολιτικής έντασης κατηγορήθηκε επανειλημμένα ο Εάνες ότι θα φέρει αν εκλεγεί «κοινωνική επανάσταση, οικονομική κρίση και ταραχές στους δρόμους».

Η απάντηση των Πορτογαλικών μαζών στις κάλπες ήταν ξεκάθαρη:

Ο δεξιός υποψήφιος πήρε 40% των ψήφων — 7% λιγότε-

ρους ψήφους από όσους πήρε ο Δημοκρ. Συμμαχία τον Οκτώβρη ενώ ο Εάνες πήρε 56%.

Προοπτικές

Με τη διατήρηση του Εάμες στην εξουσία και την παραίτηση της δεξιάς Κυβέρνησης δεν τελείωσαν τα δεινά των πορτογαλικών μαζών. Με τις εκλογές της Κυριακής έδειξαν απλώς πως απορρίπτουν την δεξιά και το αντιδραστικό της πρόγραμμα.

Τα μαθήματα του Οκτώβρη και του Δεκέμβρη είναι ξεκάθαρα. Οι συμβιβασμοί με τους δεξιούς και τους κεντρώους αποδυναμώνουν την αριστερά ιδεολογικά και εκλογικά και οδηγούν σε νίκες της δεξιάς (όπως του 1979 και του Οκτώβρη του 80) κι αντιμεταρρυθμίσεις.

Κι αυτο παρα την καθαρά αντικαπιταλιστική τοποθέτηση του λαού (εκλογές της Κυριακής).

Ο θάνατος του Σα Καρνέϊρο και η ήττα του υποψήφιου της Δημοκρατικής Συμμαχίας θα οδηγήσουν σε κρίση τον ίδιο το συνασπισμό και σε πιθανή των Σοσιαλδημοκρατών και των κεντρώων που τον αποτελούν.

Σε μια τέτοια περίπτωση οι σοσιαλδημοκράτες πιθανό να επιδιώξουν σύμπραξη με το Σοσιαλιστικό κόμμα πράγμα που φαίνεται να ενοεί κι ο Πρόεδρος Εάνες. Αν η ηγεσία του Σοσιαλιστικού κόμματος προχωρήσει σε τέτοια συνεργασία θα διαπράξει ξανά τα ίδια σφάλματα που έφεραν τις ήττες του 79 και του Οκτώβρη.

Γιατί ο πορτογαλλικός λαός δεν αναζητά συμβιβασμούς με τη δεξιά. Και προπάντος δεν φοβάται — όπως υποστηρίζουν οι ηγεσίες του Σοσιαλιστικού και Κομμουνιστικού κόμματος — τα επαναστατικά προγράμματα. Ο πορτογαλλικός λαός αναζητά ένα σοσιαλιστικό ταξικό πρόγραμμα που θα ενώσει την αριστερά στη δράση για να κερδίσει το χαμένο έδαφος και να τραβήξει μπροστά.

Αυτο που λείπει αυτή τη στιγμή είναι μια τολμηρή Μαρξιστική πολιτική της ηγεσίας της αριστεράς, που μόνη μπορεί να οδηγήσει την εργατική τάξη στη νίκη.

Δ.Μ.

Η ΑΝΙΣΟΜΙΣΘΙΑ ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΚΥΒΕΡΝΗΤΙΚΕΣ ΣΤΑΤΙΣΤΙΚΕΣ

Η τελευταία έρευνα του Τμήματος Στατιστικής και Ερευνών με τίτλο «Στατιστική μισθών, ημερομισθίων και ωρών εργασίας» (Οχτώβρης 1980) ρίχνει αρκετό φως στο μέγεθος της ανισότητας στους μισθούς μεταξύ αντρών και γυναικών που υπάρχει σήμερα στην Κύπρο. Δίνουμε πιο κάτω τα πιο βασικά απ' αυτά τα στοιχεία.

22.2% των εργαζομένων γυναικών, δηλαδή περισσότερες από 1 στις 5, παίρνουν μηνιαίο μισθο κάτω από £100. (Πριν αφαιρεθεί ο φόρος εισοδήματος, οι Κοιν. Ασφαλίσεις και άλλες πολ-

λες περικοπές) Μόνο 5.2% των αντρών παίρνουν ακαθάριστο μηνιαίο μισθο κάτω από £100.

Περισσότερες από τις μισές γυναίκες (51.8%) παίρνουν κάτω

από £150. (Για τους άντρες 40%). Κάτι όμως πιο συνταραχτικό είναι το ότι όλες σχεδόν οι εβδομαδιαίες εργάτριες παίρνουν μηνιαίο μισθο κάτω από £100 (91.1% ενώ για τους άντρες 9.1%).

Γενικά μιλώντας αν πάρουμε τον μέσο μηνιαίο μισθο, ο μισθος των γυναικών είναι κατά 44% (ή £88) πιο χαμηλός απ' αυτό των αντρών. (£201 σε σύγκριση με £113). Αν είσαι πωλήτρια όμως συνήθως θα παίρνεις **δύο φορές λιγότερα** από τους πωλητές (Μέσος μην. μισθος πωλητριών £85 και πωλητών £206).

Μα μήπως φταίει η μόρφωση, τα χρόνια υπηρεσίας, η πείρα; **ΜΟΡΦΩΣΗ**

Αν πάρουμε τη σύγκριση ίσον σε μόρφωση εργατών κι εργατριών βρισκόμαστε ότι οι μεγάλες διαφορές μισθού διατηρούνται. Οι άντρες του Γυμνασίου παίρνουν σχεδόν διπλάσια από τις γυναίκες του Γυμνασίου (£203 - £118). Αν είσαι άντρας και τέλειωσες πανεπιστήμιο θα παίρνεις γύρω στα 52% πιο πολλά από μια γυναίκα που τέλειωσε Πανεπιστήμιο (£358 - £236).

ΠΕΙΡΑ

Σε κάθε επίπεδο συνεχών χρόνων υπηρεσίας στην ίδια δουλειά οι γυναίκες παίρνουν λιγότερα από τους άντρες. Μια γυναίκα με περισσότερα από 30 1/2 χρόνια υπηρεσίας!! παίρνει £54 λιγότερα το μήνα από ένα άντρα με τα ίδια χρόνια υπηρεσίας (που παίρνει 23% πιο πολλά). Στο επίπεδο των 17 μηνών και κάτω οι άντρες παίρνουν 74% πιο πολλά.

Η πείρα λοιπόν τείνει να σμικρύνει λίγο τη διαφορά που διατηρείται όμως σε πολύ ψηλά επίπεδα.

Οι γυναίκες που ασχολούνται με τη γεωργία φαίνεται από την έρευνα πως είναι οι πιο αδικημένες απ' όλες τις εργαζόμενες. Παρα τη σκληρή δουλειά που όπως ξέρουμε όλοι είναι αναγκασμένες να κάμνουν παίρνουν μόνο £64 (!) το μήνα κατά μέσο όρο. Κι αυτές ακάθαρτα. Πόσα μόνον όταν αφαιρεθεί ο φόρος εισοδήματος οι Κ. Ασφαλίσεις, τα μεταφορικά, τα σχολικά τα, τα, τα;

Αντιμέτωπες λοιπόν οι εργαζόμενες γυναίκες με τόσο κατάφωρη αδικία οργανώνονται σε συντεχνίες για να παλεύουν για ισότητα και δικαιοσύνη;

Δυστυχώς περισσότερες γυναίκες παρά άντρες ανήκουν σε συντεχνίες. Από τις εβδομαδιαίες ένα 15% δεν είναι οργανωμένες σε συντεχνία (άντρες 11%) κι από τις μηνιαίες 33%, η μία στις τρεις! (Αντρες 25%).

Το συμπέρασμα από την έρευνα είναι απλό: **ΓΡΑΦΤΕΙΤΕ ΑΥΡΙΟ** στη συντεχνία και παλέψτε μαζί με τους άντρες για τα δίκαια σας. (Το δικό μας συμπέρασμα δηλαδή όχι του τμήματος Στατιστικής!)

εργοδότες κεφαλαιοκράτες που απομυζώντας το μόχθο της εργατικής θησαυρίζουν ποσα που θα έκαναν τις διαφορές αντρών-γυναικών εργαζομένων να χάσουν τη Λησμησία τους. Έτσι το 52% του συνόλου των εργαζομένων της Κύπρου παίρνουν μηνιαίο **ακαθάριστο** μισθο £150 και **κάτω**. Αντε να ψωνίσεις σήμερα με το 100λίρο που μένει (αν μένει) αφού παραλάβει το μισθο σου ο φόρος εισοδήματος, οι Κ. Ασφαλίσεις τα μεταφορικά κλπ κλπ.

Υστερα μόνο το 16% - του συνόλου πάλι των εργαζομένων - παίρνουν πάνω από £250 το μήνα, λεφτα που ο μέσος εργοδότης παίρνει κάθε μέρα και ξεοδεύει για μια βραδύα στο Χίλτον. Ούτε μια έρευνα όμως για τα κέρδη των εταιριών και το συνολικό εισόδημα των κεφαλαιοκρατών από κέρδη, μερίσματα, τόκους, σπίτια και καταστήματα δεν έχουμε ακόμα στην Κύπρο.

ΤΑ 21 ΑΙΤΗΜΑΤΑ ΤΩΝ ΑΠΕΡΓΩΝ ΤΗΣ ΓΚΤΑΝΣΚ

Πιο κάτω παραθέτουμε τα 21 αιτήματα των απεργών στην περιοχή της Γκτανσκ του περασμένου καλοκαιριού. Δίνουν μια εικόνα της πολιτικοποίησης των εργατικών αγώ-

νων και δείχνουν καθαρά πως οι Πολωνοί εργάτες δεν ζητούν επιστροφή στον καπιταλισμό - όπως θα τόθελαν οι Δυτικοί και η «Σημερινή» - αλλά ένα υγιές εργατικό κράτος.

- 1) Αναγνώριση των ελευθέρων και ανεξαρτητών από το κόμμα συνδίκων, πάνω στην βάση της σύμβασης Νο. 97 της Ο.Ι.Τ. (Διεθνής Οργάνωση Εργασίας) υπογραμμένη από την Πολωνία.
- 2) Σεβασμός του δικαιώματος απεργίας, της ασφαλείας των απεργών και των προσώπων που τους βοηθούν.
- 3) Σεβασμός της ελευθερίας της έκφρασης, έκδοσης και εκτύπωσης εγχειρίδια από το σύνταγμα. Να πάψει η καταπίεση εναντίον των ανεξαρτητών εκδόσεων και δικαιώμα των εκκλησιών να χρησιμοποιούν τα μέσα μαζικής επικοινωνίας.
- 4) Αποκατάσταση των δικαιωμάτων των απολυμένων εργατών κατά την διάρκεια των απεργιών του 1976 καθώς και των αποβλημένων φοιτητών λόγω των πολιτικών τους πεποιθήσεων. Απελευθέρωση όλων των πολιτικών κρατούμενων, τέρμα στα αντίποινα κατά των απόψεων των πολιτών.
- 5) Μετάδοση από τα μέσα μαζικής επικοινωνίας της δημιουργίας εργοστασιακών επιτροπών και επιτροπών συντονισμού των στα διάφορα εργοστάσια, και δημοσίευση των αιτημάτων τους.
- 6) Ανάληψη πραγματικής δράσης με σκοπό να βγει η χώρα από την κρίση όπως π.χ. δημοσίευση όλων των πληροφοριών με την κοινωνικοοικονομική κατάσταση στη χώρα, δυνατότητα σε όλα τα κοινωνικά στρώματα να συμμετέχουν στην συζήτηση για ένα πρόγραμμα μεταρρυθμίσεων.
- 7) Να πληρωθούν όλοι οι απεργοί όπως την περίοδο των αδειών.
- 8) Αύξηση του βασικού μισθού των εργατών κατά 2000 σλοτίς τον μήνα για να ισολογιστεί η αύξηση στην τιμή του κρέατος.
- 9) Κινητή κλίμακα μισθών.
- 10) Προμήθεια τροφίμων για να καλύπτονται πλήρως οι ανάγκες της εσωτερικής αγοράς και εξαγωγή μόνο του πλεονάσματος.
- 11) Δελτία προμήθειας κρέατος μέχρι να σταματήσει η έλλειψη.
- 12) Κατάργηση των εμπορικών τιμών και των πωλήσεων σε ξένο συνάλλαγμα στην εσωτερική αγορά.
 - Εμπορικές τιμές είναι οι τιμές πωλήσεων αγαθών πολυτελείας. Π.χ. υπάρχει κρέας στα συνηθισμένα μαγαζιά και υπάρχει κρέας ποιότητας στα μαγαζιά πολυτελείας σε διπλάσια τιμή. Συνήθως στο συνηθισμένο κρέας υπάρχει έλλειψη κι ο κόσμος τ' αγοράζει στη διπλάσια τιμή, σαν κρέας καλύτερης ποιότητας.
- 13) Διορισμοί των διευθυντών με βάση τα προσόντα αντι με το να ανήκουν στο κόμμα ή όχι. Κατάργηση των προνομίων της αστυνομίας, των υπηρεσιών ασφαλείας και του κρατικού μηχανισμού με την εξίσωση των οικογενειακών επιδομάτων και την κατάργηση του ειδικού συστήματος πωλήσεων.
- 14) Δικαίωμα για σύνταξη μετά από 35 χρόνια εργασίας στα 50 οι γυναίκες στα 55 οι άντρες.
- 15) Κατάργηση της διαφοράς μεταξύ των δυο συστημάτων επιδότησης και συνταξιοδότησης με την χρησιμοποίηση του πιο συμφέροντος.
- 16) Καλύτευση των συνθηκών δουλειάς των ιατρικών υπηρεσιών έτσι ώστε οι εργαζόμενοι να εξυπηρετούνται καλύτερα.
- 17) Δημιουργία παιδοκομικών σταθμών και νηπιαγωγίων για την διευκόλυνση εργαζομένων μητέρων.
- 18) Αύξηση άδειας τοκετού σε τρία χρόνια μετά πληρωμής.
- 19) Περιορισμός του χρόνου αναμονής παροχής οικίας.
- 20) Αύξηση από 40 σε 100 σλοτίς των εξόδων μετακίνησης και αύξηση του πρίμ.
- 21) Αύξηση της διάρκειας της άδειας ή δημιουργία ειδικών εορταστικών ημερών στους εργάτες που δουλεύουν το Σάββατο απόγευμα.

Η ΑΝΙΣΟΜΙΣΘΙΑ ΣΤΗΝ ΕΥΡΩΠΗ

Σε συνέδριο που οργάνωσε η Εταιρία Σύγχρονων Ελληνικών Σπουδών στις 14 - 16 Νοεμβρίου 1980 με θέμα «Η Γυναίκα στην Ελλάδα» ανακοινώθηκαν στατιστικά στοιχεία που δείχνουν το μεγάλο ποσοστό ανισομισθίας στην Ελλάδα σε σύγκριση με άλλες Ευρωπαϊκές χώρες. Το ποσοστό γυναικείας αμοιβής σχετικά με τους άντρες σε διάφορες Ευρωπαϊκές χώρες είναι:

Ελλάδα 65%
Βέλγιο 71%
Γερμανία 72%
Ολλανδία 73%
Γαλλία 76%
Ιταλία 80%

Από τα στοιχεία της πρόσφατης έρευνας του τμήματος Στατιστικής και ερευνών φαίνεται ότι το ποσοστό της γυναικείας αμοιβής σχετικά με τους άντρες στην Κύπρο είναι 56% δηλαδή πολύ πιο χαμηλό από το αντίστοιχο της Ελλάδας που βρίσκεται στη χειρότερη μοίρα συγκριτικά με τις άλλες χώρες της Ευρώπης.

Στο πιο πάνω συνέδριο τονίστηκε πως πολύ μικρο ποσοστό (γύρω στα 10%) της εισοδηματικής διαφοράς ωφείλεται στη διαφορά εκπαίδευσης και πείρας.

Το μεγαλύτερο ποσοστό της διαφοράς αποδόθηκε στη φυλετική διάκριση (Sex Discrimination).

Ένα από τα μέτρα που προτάθηκαν στο συνέδριο ήταν «Μια πολιτική αυστηρότερης νομοθέτησης και τήρησης της αρχής ίσης αμοιβής για ίση δουλειά.

Για μια τέτοια πολιτική πιστεύουμε κι εμείς πως πρέπει να παλέψει το εργατικό κίνημα χωρίς να ξεχνούμε όμως ότι η νομοθεσία από μόνη της δεν εγγυάται 100% την ίση αμοιβή για ίση δουλειά.

Εφ' όσον θα συμφέρι στους εργοδότες να εκμεταλλεύονται το γυναικείο εργατικό δυναμικό για να αυξάνουν τα κέρδη τους θα παλέψουν με κάθε μέσο για να κρατήσουν χαμηλά τους γυναικείους μισθούς όσο προοδευτική κι αν είναι η νομοθεσία.

Αυτό δεν σημαίνει πως δεν πρέπει να παλέψουμε για μια τέτοια νομοθεσία που θ' αποτελέσει ένα ακόμα όπλο στα χέρια του εργατικού κινήματος στον αγώνα του για την εξάλειψη κάθε μορφής αδικίας και καταπίεσης.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΚΑΙ ΚΡΑΤΟΣ

Ο μέσος άνθρωπος λίγο πολύ φοβάται τους αστυνομικούς χωρίς να ξέρει καλά-καλά το γιατί. Ωστόσο η έννοια «αστυνομικός» είναι συνδεδεμένη με μια σειρά δυσάρεστα πράγματα. Ένα πρόστιμο για κακο παρκάρισμα, μια κλήση για το δικαστήριο, κ.λ.π. κ.λ.π. Η κρατική προπαγάνδα καλλιεργεί την ιδέα ότι χρειάζεται πράγματι η αστυνομία γιατί όλοι οι πολίτες είμαστε λίγο πολύ κακοί, τείνουμε στη παρανομία εκ φύσεως, αποκρύπτοντας φυσικά το γεγονός ότι οι παράνομες σταθμεύσεις γίνονται διότι δεν υπάρχουν κατάλληλοι χώροι στάθμευσης ή οι φόροι δεν πληρώνονται γιατί είναι πολλοί και άδικοι για τους μισθοσυντηρητές. Αυτοί που δεν φοβούνται την αστυνομία καθόλου είναι φυσικά οι αστοί. Ξέρουν νόμιμα να αποκρύβουν τα κέρδη τους, να μη παρουσιάζονται στα δικαστήρια κι αν τύχει να πληρώσουν και κανένα πρόστιμο δεν τους νοιάζει καν.

Αυτά συμβαίνουν σε συνθήκες ομαλής δημοκρατικής ζωής όπου οι αστοί καταφέρνουν διακριτικά και με το καλο να επιβάλλουν τα συμφέροντά τους. Σε τέτοιες συνθήκες, το αστικό κράτος καταφέρει να ελέγξει τους εργαζόμενους μ' όλα τα μέσα πειθους που διαθέτει: Ραδιοφωνο, τηλεόραση, εφημερίδες, σχολική προπαγάνδα, αστική δικαιοσύνη κλπ. Η αστυνομία περιορίζεται να επεμβαίνει όταν χρειάζεται. Αν μπορεί να το κάνει διακριτικά ή άθροισμα το κάνει. Έχουμε έτσι το σύστημα που οι αστοί ονομάζουν αστική δημοκρατία και που στην ουσία είναι διχτατορία των αστών πάνω στους εργαζόμενους.

Όμως ο καπιταλισμός είναι ένα σύστημα αναρχικό και αντιφατικό. Κάθε λίγο καιρο από μόνο του παράγει βαθείς κρίσεις είτε πολιτικές είτε κοινωνικές είτε οικονομικές είτε όλα μαζί. Κι αυτό παρ' όλες τις προσπάθειες των κυβερνήσεων, των αστών οικονομολόγων, στατιστικών κ.λ.π. να τις αποτρέψουν. Σ' αυτές τις περιόδους οι αστοί προστρέχουν στη βοήθεια των κατασταλτικών τους μηχανισμών που με επιμέλεια προετοιμάζουν. Την αστυνομία και το στρατό.

Οι δημοκρατικοί θεσμοί που με τόση δημαγωγία προπαγανδίζονταν από τους αστούς, ξεχνιούνται από τους ίδιους μόλις νοιώσουν την ανάγκη να χρησιμοποιήσουν βία. Η αστυνομία και τα ειδικά σώματα μπαίνουν στο προσκήνιο ανάλογα με το πόσο επιβάλλεται για την αστική ασφάλεια.

Οι εξελίξεις στην περιοχή

Με πολλή βεβαιότητα διαπιστώνουμε τα χρόνια που περνούμε μια ισχυροποίηση των κατασταλτικών μηχανισμών όλων των κρατών. Οι στρατοί εξοπλίζονται με νέα υπερσύγχρονα όπλα. Νέα ειδικά σώματα φτειάγονται με μεγάλη ευελιξία και ακτίνα δράσης. Ειδικά σώματα αστυνομίας οργανώνονται απ' όλα τα κράτη για τη καταστολή των εργατικών κινητοποιήσεων.

Η περιοχή μας - ανατολική μεσόγειος - είναι ιδιαίτερα αντιπροσωπευτική αυτής της κατάστασης. Τα καθεστώτα της περιοχής είναι παραδοσιακά ισχυρά καθεστώτα, τα οποία κατά διαστήματα ακολουθούσαν εν μέρει είτε αντιιμπεριαλιστική πολιτική είτε ανοιχτά φιλοιμπεριαλιστική. Δεν θ' ασχοληθώ εδώ με τη γνησιότητα της αντιιμπεριαλιστικής αυτής γραμμής θ' αναφέρω μόνο ότι κάτω από το μάνδρα αυτής της πολιτικής αναπτύχθηκαν ισχυροί κρατικοί κατασταλτικοί μηχανισμοί οι οποίοι χρησιμοποιήθηκαν όποτε ήταν αναγκαίο για να χτυπηθεί το λαϊκό ή το εργατικό κίνημα και οι κομμουνιστές. Αντιπροσωπευτικό παράδειγμα είναι το Ναζερικό καθεστώς. Αξίζει να σημειωθεί ότι ο ισχυρός αυτός μηχανισμός χρησιμοποιήθηκε αργότερα για να επικρατήσει η ανοιχτή αντιλαϊκή και φιλοαμερικανική πολιτική του Σαντατ. Το ίδιο έγινε και με τη Συρία η οποία κατάφερε το πιο σοβαρό χτύπημα στο παλαιστινιακό κίνημα στο Λίβανο.

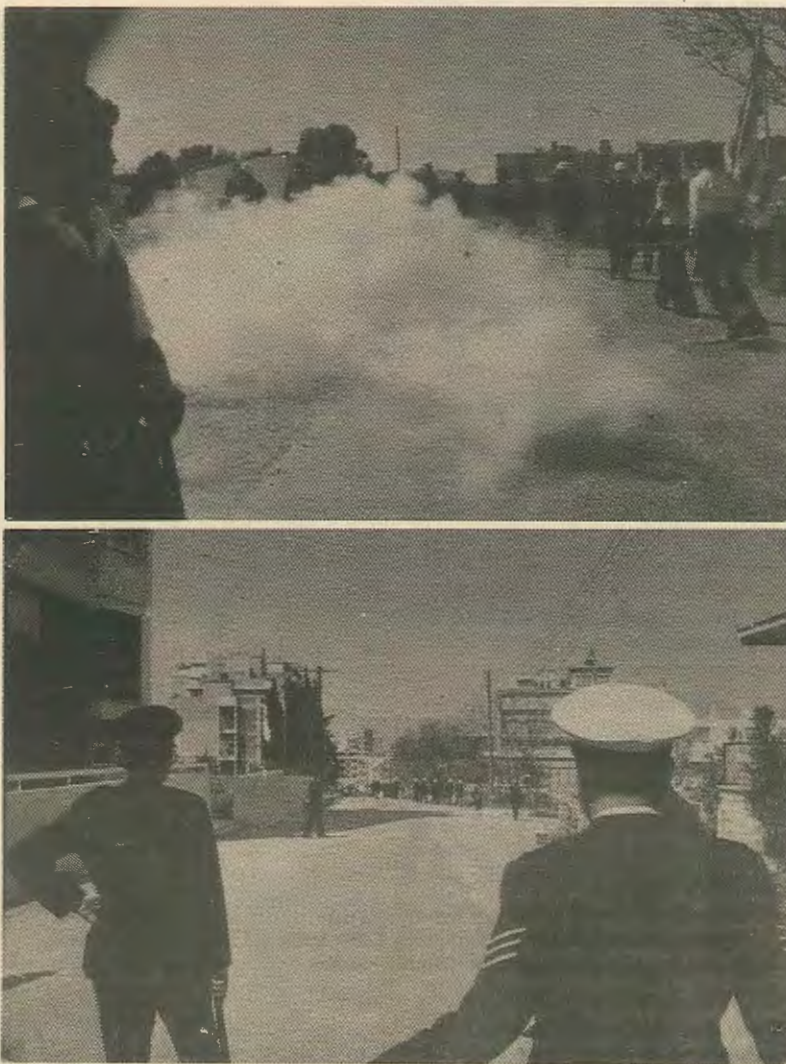
Τα χρόνια που περνούμε τώρα και ακόμα περισσότερο η δεκαετία στην οποία μπαίνουμε είναι ιδιαίτερα κρίσιμη γι' όλα τα καθεστώτα. Κάθως όλα τα κράτη της περιοχής σε διαφορετικό βαθμό το καθένα, ανήκουν στη περιφέρεια του Ιμπεριαλισμού, είναι ιδιαίτερα εύθραυστα στην παγκόσμια κοινωνικο-οικονομική κρίση που εκφράζεται με στασιμότητα της παραγωγής, πληθωρισμό ανεργία και κινητοποίηση των λαϊκών μαζών για να διατηρήσουν τα κεκτημένα τους. Εμφανίζονται όλα αυτά τα σημάδια στην Αίγυπτο, Ισραήλ, Λίβανο, Συρία, Τουρκία, Ελλάδα και Κύπρο χωρίς ακόμα να φτάσουμε εδώ τα επίπεδα των γειτονικών μας χωρών.

ΣΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ έχουμε η-

δη ανοιχτή στρατιωτική διχτατορία και ανάπτυξη του φασισμού, μέσα στις πιο υπανάπτυχτες αγροτικές μάζες. Δεκάδες χιλιάδες αριστερών είναι στη φυλακή μαζί με μερικούς ακροδεξιούς για να δοθεί μια «αντικειμενικότητα» και «ουδετερότητα» στο στρατιωτικό καθεστώς, αλλά φυσικά κανείς δεν ξεγελιέται. Αυτά που οι εργάτες δεν δεχόντουσαν με το καλο, ο στρατός προσπαθεί να τους τα επιβάλλει με τη βία. Όμως δεν θα επεταθώ εδώ, σ' αυτό το θέμα, διότι οι ελληνοκυπριακές εφημερίδες και η ραδιοτηλεόραση δίνουν πλατεία δημοσιότητας στην άγρια καταστολή που υφίσταται σήμερα ο τουρκικός λαός. Φυσικά αυτό γίνεται για λόγους σωβινισμού και πίσω από τη λογική αδείτε τί βαρβαροί που είναι οι τούρκοι ενω εμείς είμαστε καλοί» ή ακαθόστε ήσυχα να μην πάθουμε τα ίδια». Όμως έστω κι έτσι έχουμε μια πληροφόρηση. Μια πιο βαθειά ανάλυση της κατάστασης έγινε και θα γίνεται σ' άλλα τεύχη της εκφρασης.

ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ η κατάσταση δεν πάει και πολύ πίσω. Φαίνεται ότι η αντίστροφη μέτρηση προς τη διχτατορία έχει αρχίσει. Ο στρατός και η αστυνομία έχουν πάρει τεράστιες εξουσίες. Τα ΜΑΤ δεν χάνουν την ευκαιρία να χτυπούν στο ψαγνό. Το ότι συνέβηκε στην πορεία του πολυτεχνείου τελευταία δεν είναι η εξαίρεση. Αυτό συμβαίνει καθημερινά. Επιπλέον οργανωμένες ομάδες τραμπούκων της εργοδοσίας, με την ανοχή της αστυνομίας χτυπούν απεργούς ή διαδηλωτές εργάτες. Επαναλειμμένα έχουν δολοφονηθεί φέτος αγωνιστές εργάτες και εκατοντάδες έχουν τραυματιστεί. Ο ελληνοκυπριακός τύπος και η ραδιοτηλεόραση θεληματικά δεν μας πληροφορούν γι' αυτά πράγματα και πρέπει να προστρέχουμε στον ελληνικό τύπο ή και στον Μπαύρα που αυτός για δικές του φυσικά σκοπιμότητες τους δίνει πλατεία δημοσιότητας. (πράγμα που δεν κάνει για την Τουρκία).

Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια, τόσο παγκόσμια, όσο και της περιοχής εντάσσονται οι εξελίξεις στο κυπριακό χώρο και διαμορφώνονται ανάλογα οι κατασταλτικοί μηχανισμοί του κυπριακού κράτους.

ΣΤΗΝ ΚΑΤΕΧΟΜΕΝΗ ΚΥΠΡΟ

Η τεράστια δύναμη του τουρκικού στρατού κατοχής η ύπαρξη ακροδεξιών παραστρατιωτικών ομάδων και φυσικά το ίδιο το Τ/Κυπριακό κράτος με την αστυνομία του και το στρατό του εμποδίζουν την ελεύθερη δράση των εργαζομένων. Οι κατασταλτικοί αυτοί μηχανισμοί είναι τόσο δυνατοί ώστε οι τουρκοκύπριοι εργαζόμενοι υποχρεώνονται συνήθως σ' ένα είδος «αυτοπειθαρχίας». Παρ' όλα αυτά έχουν κάνει μια σειρά απεργίες και δυναμικούς αγώνες. Είχαμε στην συνέχεια μια σειρά κρούσματα ανοιχτής βίας, όπως των αγριζών λυκών στο Τρίκωμο και ξυλοκόπημα απεργών από την αστυνομία σ' ένα συσκευαστήριο φρούτων στο Βαρώσι. Με το πραξικόπημα στη Τουρκία φαίνεται ότι η συμπεριφορά «αυτοπειθαρχίας» έχει ενισχυθεί, και φαίνεται ότι προς το παρόν έχει ανασταλεί κάθε ανοιχτή δράση των εργαζομένων.

ΣΤΗ ΝΟΤΙΑ ΚΥΠΡΟ

Το μακαριακό κράτος πριν τον Ιούλιο του '74 ήταν ένα κλασσικό ισχυρό κράτος. Η οικονομική πρόοδος και η υποστήριξη της Μακαριακής κυβέρνησης από τα αριστερά κόμματα βοήθησαν στην εγκαθίδρυση της κοινωνικής ειρήνης. Ορισμένες αντιιμπεριαλιστικές πτυχές του μακαριακού καθεστώτος του εξασφάλισαν τη θερμή υποστήριξη των Ελληνοκυπρίων εργαζομένων μια και κανένα αριστερό κόμμα δεν βοήθησε στο να αποκαλυφθεί το πόσο περιορισμένες αντιιμπεριαλιστικές δυνατότητες είχε το καθεστώς. Παράλληλα όμως τού εξασφάλισαν το μέρος των Τ/Κυπρίων εργαζομένων οι οποίοι οδηγήθηκαν έτσι στο να δώσουν σε μεγάλο βαθμό την υποστήριξη τους στο Ντεκτασικό καθεστώς. Όλο αυτό το κλίμα βοήθησε το αστικό κράτος να συσπειρώσει γύρω του όλο τον Ελληνοκυπριακό λαό και του επέτρεψε να φτειάξει ανενόχλητο τον κατασταλτικό του μηχανισμό σ' ότι αφορά την αστυνομία. Αντίθετα στάθηκε ανίκανο να ελέξει την εθνοφρουρά του και λόγω έλλειψης δικών του αξιωματικών και λόγω της ανικανότητας του να ελέγξει την ενωτική του πτέρυγα η οποία ήθελε την εθνοφρουρά κάτω από ελληνικό έλεγχο.

Όταν η ΕΟΚΑ-Β άρχισε τη δράση της η εθνοφρουρά δεν μπορούσε να χρησιμοποιηθεί εναντίον της γιατί ελεγχόταν από ελληνική κυβέρνηση.

κε πίσω από τη δικαιολογία «τώρα έχουμε την ΕΟΚΑ-Β και τους τούρκους» δεν είναι καιρός για εργατική αναταραχή.

Τελικά η ανικανότητα της κυβέρνησης να ελέξει την εθνοφρουρά, και η θέληση της να μην κινητοποιήσει το λαό, έφερε και την επιτυχία του πραξικόπηματος.

Παρά το γεγονός ότι δεν σταθεροποιήθηκε μακρόχρονα η πραξικόπηματική ή μεταπραξικόπηματική κυβέρνηση ο στόχος του πραξικόπηματος πέτυχε. Επέτρεψε δηλαδή την εισβολή και διάλυσε κάθε αντιιμπεριαλιστικές δυνατότητες του κυπριακού κράτους που ήταν ήδη άλλωστε πολύ περιορισμένες.

Παράλληλα όμως καταλύθηκαν κάθε κατασταλτικές δυνατότητες της αστικής τάξης διότι και οι χουντικές κυβερνήσεις και αργότερα η μακαριακή κυβέρνηση βγήκαν απόλυτα αποδυναμωμένες. Σαν αποτέλεσμα έχουμε μια μεγαλύτερη ελευθερία δράσης για το λαϊκό κίνημα. Μια σχετική ελευθερία έκφρασης στο στρατό, μια σχετική εκδημοκρατικοποίηση της παιδείας κ.λ.π. Μια έντονη αδυναμία του κράτους σ' αποτρέψει μαζικές αντιιμπεριαλιστικές διαδηλώσεις που έρχονται σ' έντονη αντίθεση με τη συμπεριφορά της αστυνομίας και της διεύθυνσης των γυμνασίων στις τελευταίες αντινατοϊκές διαδηλώσεις.

Σ' αντίταγμα οι εργάτες πρόσφεραν φτηνό εργατικό δυναμικό κάτω από τη παρότρυνση των αριστερών κομμάτων και συνδικάτων. Επίσης δεν διεκδίκησαν κανένα μακροχρόνιο εργατικό αίτημα όπως κρατικοποιήσεις εργοστασίων ή τραπεζών κ.λ.π. Βοήθησαν έτσι να επιτευχθεί το λεγόμενο οικονομικό θαύμα που ήδη φάνηκε ότι ήταν μια μπλόφα. Η κυπριακή οικονομία μπαίνει σε μια τρομερή κρίση ανάλογη της παγκόσμιας.

Τώρα το κράτος είναι υποχρεωμένο για να υπερβίσει τα συμφέροντα των αστών να προσφύγει σε ανοιχτή καταπίεση. Έχουμε έτσι σύλληψη στο στρατό όπως πριν. Α-

Συνέχεια στη σελ. 6

«Τα Νέα»: Τα κακα ΜΑΤ και η καλή ΜΜΑΔ

Στα ΝΕΑ της Κυριακής 30 του Νοβρη με έκπληξη είδαμε ένα ολοσέλιδο αφιέρωμα από τη Βαρβάρα Λυσαριδή στη Μηχανοκίνητη Μονάδα Αμεσου Δράσης (ΜΜΑΔ). Με συνέντευξη από τον Παπακόστα, με φωτογραφίες παρμένες από τες ασκήσεις το άρθρο προσπαθεί να μας πείσει ότι ΜΜΑΔ δημιουργήθηκε με σκοπό να μας σώσει από τους σεισμούς, από τους αεροπειρατές, τα ναυάγια, να απελευθερώσει ομήρους, για να προλαμβάνει οργανωμένες πράξεις βίας, να καταστρέψει την τρομοκρατία (ειδικοί κλάδοι εκπαίδευσης για πολύ εξειδικευμένα καθήκοντα όπως η τρομοκρατία).

Μάλιστα στόχος της είναι να περνα η αστυνομία μέσα από τη ΜΜΑΔ ώστε να φθάσει τα επίπεδα ευρωπαϊκών αστυνομιών. Πάντως από ότι γνωρίζουμε ο ρόλος της ευρωπαϊκής αστυνομίας και των άλλων μηχανισμών καταστολής είναι ξεκάθαρα για να καταπνίγουν κάθε λαϊκή διεκδίκηση είτε από εργάτες, είτε από φοιτητές κλπ. Φυσικά δεν είναι διαφορετικός ο ρόλος της Κυπριακής αστυνομίας και της ΜΜΑΔ. Ήδη μας το απέδειξαν με τα τελευταία γεγονότα των συλλήψεων πολιτών χωρίς κατηγορία και της παρουσίας της ΜΜΑΔ στο αεροδρόμιο όταν θα έφτανε το πτώμα του Κουμψι που δολοφονήθηκε από τα ΜΑΤ. Αν πάμε λίγο πιο πίσω θα θυμηθούμε και τες συλλήψεις των μαθητών έξω από το Γουίμπυ γιατί δεν είχαν τες ταυτότητες τους. Η παρουσία σε όλες τες περιπτώσεις είναι για να τρομοκρατηθεί ο κόσμος να ξέρει ότι αύριο όταν βγει στο δρόμο να διεκδικήσει τα αιτήματά του θα συγκροτήσει με τη ΜΜΑΔ και την αστυνομία. Πως μπορεί άλλωστε να προστατέψει τα δικαιώματα του πολίτη μια μονάδα που τάχει ήδη παραβιάσει όσον αφορά τους άνδρες που την αποτελούν (να μην πίνουν, να μη πηγαίνουν σε νυκτερινά κέντρα, να μην έχουν φιλενάδες κλπ).

Επίσης εκείνο που μας παραξένεψε περισσότερο είναι γιατί στον Ανεξάρτητο της 1η του Δεκέβρη παρουσιάζεται ένα επίσης εκτενές άρθρο με τίτλο «Η κρατική βία που σκοτώνει» σχετικά με τα τελευταία γεγονότα της Ελλάδας. Είναι τελοσπάντων ενάντια στη κρατική βία η σημερινή ηγεσία της ΕΔΕΚ ή δεν είναι; Ποια η πολιτική της; Για τι τόσες αντιφάσεις στα εκφραστικά της, όργανα; Ή μήπως τα ΜΑΤ της Ελλάδας είναι κακα και η ΜΜΑΔ της Κύπρου είναι καλη; Είναι καιρός να ξεκαθαρίσει η πολιτική της.

Μπορεί να βάλει ολοσέλιδα άρθρα για τη Λαϊκή Πολιτοφυλακή που περιέχεται στις προγραμματικές θέσεις της, ανάλυση των θέσεων της για τη κρατικοποίηση των τραπεζών κλπ όπως το παρουσιάζει στα ΝΕΑ της Κυριακής 7 του Δεκέβρη και σε πολλά άλλα που πρέπει να ενημερωθεί ο κόσμος για τες θέσεις της και όχι να διαφημίζει τη ΜΜΑΔ.

Επίσης αν επιμένει η Βαρβάρα Λυσαριδή να παρουσιάζει συνηθισμένα σε ορισμένα θέματα ασπεί στο εργοστάσιο να της απαντήσουν οι εργάτες πόσο μισθο παίρνουν και πόσο θα έπρεπε κανονικά να παίρνουν με τη αύξηση του κόστους ζωής και της πτώσης του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων.

Μάνω

Η ΥΠΟΘΕΣΗ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΪΔΗ

Πως μια «πολιτική» απόπειρα μετατρέπεται σε σκανδαλοθηρική

Η υπόθεση της απόπειρας στραγγαλισμού του βουλευτή Φειδία Παρασκευαΐδη ξεκίνησε στις αρχές του Σεπτεμβρίου σαν υπόθεση με πολιτικό χρώμα. Ο βουλευτής και πρόεδρος — τότε — της ΠΕΠ, που μεταφέρθηκε αιμόφυρτος στο νοσοκομείο, κατηγορήθηκε σαν δράστη κάποιον άγνωστο και υποβάλε ότi οι λόγοι της απόπειρας ήταν η γνωστή τοποθέτησή του «η Κύπρος για τους Κυπρίους». Σε λίγες μέρες ο Παρασκευαΐδης απο κατηγορούμενος έγινε ουσιαστικά κατηγορούμενος μέσα απο τις στήλες των εφημερίδων, που αφήναν υπονοούμενα για ομοφυλοφιλικές σχέσεις. Μέσα απο την «αστεία» και ελαφρή υπόθεση βγαίνει στην επιφάνεια ακόμα μια φορά η «ελαφράδα» με την οποία κοινωνικές ομάδες, τύπου προσωπικότητες κ.ο.κ. αντιμετωπίζουν φαινόμενα σαν την υπόθεση Παρασκευαΐδη κι η συντηρητικότητά που έχει βαθιές ρίζες στον κυπριακό χώρο.

Μια μερίδα του τύπου έπαιξε να εκμεταλλευτεί την υπόθεση πολιτικά. Η Απογευματινή κι η Χαραυγή έδωσαν βαρύτητα στην εκδοχή του Παρασκευαΐδη, ενισχύοντας την άποψη των πολιτικών αιτιών της απόπειρας. Η Σημερινή απο την άλλη ξεκίνησε μια εκστρατεία για ν' αποδείξει το αντίθετο. Τέλικα με τις απαντώντες αποκαλύψεις πτυχών της προσωπικής ζωής του Παρασκευαΐδη, η υπόθεση μετατράπηκε σε σκανδαλοθηρικό θέμα σ' όλες σχεδόν τις εφημερίδες.

Έτσι η ομοφυλοφιλία γίνεται ένα όπλο στα χέρια των πολιτικών ομάδων σε μια οξυμένη προεκλογική περίοδο. Για τη δεξιά αντιπολίτευση είναι ακόμη μια ευκαιρία για να αποδειχτεί η φθορά και η αποσύνθεση του κυβερνητικού — επίσης δεξιά — σχήματος. Και παράλληλα κατασιλώνεται και καταβαραθρώνεται και η ΠΕΠ, μαζική οργάνωση που ελέγχεται ουσιαστικά απο το ΑΚΕΛ. Η αμνηστία της ΠΕΠ μπροστα στον κίνδυνο να «μολυνθεί» απο τη ρετσίνα της ομοφυλοφιλίας εκδηλώνεται με μια ανακoinωση στα ψηλά των εφημερίδων που απαλλάσσει το προεδρείο της απο τον εχθεθειμένο απο τα υπονοούμενα των εφημερίδων

Παρασκευαΐδη «ύστερα απο αίτησή-του».

Μπορεί μέσα απο αυτή την ιστορία να είμαστε μάρτυρες ενός πολιτικού παιχνιδιού. Είμαστε όμως ταυτόχρονα μάρτυρες και ενός κοινωνικού παιχνιδιού, του οποίου οι καταβολές είναι πολύ πιο βαθιές και τα αποτελέσματα πολύ πιο σοβαρά. Είναι το παιχνίδι της συντήρησης και της υποκρισίας. Μέσα απο τέτοιες περιπτώσεις είναι που δοκιμάζεται η προοδευτικότητα και η συντηρητικότητα, που πέφτουν οι μάσκες και φαίνεται το γυμνο γερσαμένο πρόσωπο όσων θέλουν να εμφανίζονται προοδευτικοί. Μια ματιά στον τύπο είναι ενδειχτική. Η περίπτωση Παρασκευαΐδη ήταν μια ευκαιρία να βρει διέξοδο όλος ο υπορνεϊδότης πουριτανισμός. Έτσι στα Νέα, παρ' όλη τη σοβαροφάνεια της κάλυψης της δίκης, ξεφεύγουν κάτι τίτλοι ό-πως «Ο Παρασκευαΐδης δεχόταν 10-15 στρατιώτες την ημέρα» ή «Για άλλο πήγε κι άλλο ζήτησε ο Παρασκευαΐδης». Και η πρωτοπόρα Σημερινή που κάποτε μάλιστα φιλοξένησε άρθρα για την ομοφυλοφιλία, έγραφε για «κρέμα σποροστατιν δίπλα απο το κρεβάτι» και

για «γυμνους στρατιώτες στο σπίτι του Φειδία» με μεγάλους τίτλους στην πρώτη σελίδα. Η κάλυψη άλλων εφημερίδων όπως τα «τάγματα εθνοφρουρών πέρασαν πάνω απο το Φειδία», του Αγώνα είναι ακόμα πιο εμφανής της ποιότητας και του ήθους του κυπριακού τύπου.

Η ολη ιστορία ολοκληρώθηκε με πρόταση του βουλευτή Χρ. Χριστοφίδη, σύμφωνα με την οποία, για να προστατευτεί το κύρος της Βουλής ο Φειδίας Παρασκευαΐδης θα πρέπει να απέχει απο τις συνεδριάσεις της, μέχρι να διαλευκανθεί η υπόθεση του, μια υπόθεση «που προκάλεσε το αίσθημα αηδίας της κοινής γνώμης».

Η απάντηση του Φ. Παρασκευαΐδη, που έχει απομονωθεί ως και στο κάθισμα της βουλής γιατί οι διπλανοί του εφυγαν απο τις θέσεις τους όταν εγίνονταν οι αποκαλύψεις της δίκης, δήλωσε ότι η ολη υπόθεση γύρω απο το ονομα του δεν είναι παρα μια επιχείρηση ενταφιασμού του. Η αμύνα του, που εκφράζεται με γενικευση και ασάφεια, δε ξεφεύγει απο τα πλαίσια που καθορίζει ο πουριτανισμός κι ασφαλώς δεν πρόκειται να του προσφέρει στην πράξη καμμία βοήθεια. Αν λάβουμε κιόλας υπόψη ότι φέρεται να έχει δηλώσει στην εναρξη της δίκης ότι καταδικάζει με βδέλυγμα πράξεις ομοφυλοφιλίας που αποδίδονται στο συμπέρασμα πως κι ο ίδιος δεν είναι παρα θύμα των ορών ενός παιχνιδιού στο οποίο και ο ίδιος δέχεται να συμμετέχει.

Καταδικάζεται έντονα

ΤΡΟΜΟΚΡΑΤΙΚΗ ΕΠΙΘΕΣΗ ΚΑΤΑ ΤΟΥ ΠΑΡΑΣΚΕΥΑΪΔΗ

ΧΑΡΑΥΓΗ 4-9-1980

Άγνωστος προεπάδησε να τον στραγγαλίσει και τον άφησε αιμόφυρτο στο κρεβάτι του

ΝΑ ΤΙΜΩΡΗΘΕΙ ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΙΚΑ Ο ΔΡΑΣΤΗΣ

Αιμόφυρτος και με πολλά τραύματα ο έλο τό σώμα, θρήνηκε χθές τό πρωτό στο σπίτι του στή λευκωσία ο δόκτ' της κ. Φειδίας.

Μιλώντας σε συνάκτη με φίλους το απογευμα, ο κ. Παρ' εκτετατά αναφερόμεν' ότι ο άγνωστος, ο οποίος τον στραγγαλίσε

ΤΡΕΙΣ ΝΕΑΡΟΙ, Ο ΈΝΑΣ ΠΙΘΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΆΛΛΟ ΚΡΕΒΆΤΙ ΚΕΥΑΪΔΗ

ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΚΑΤΑΘΕΣΗ ΤΟΥ 2ου ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΥ

Τρεις νεαροί πήγαν να υποβάλουν αίτηση στο ΔΗΚΟ κ. Φειδία Παρασκευαΐδη, αλλά ο τελευταίος τους αρνήθηκε. Ο ένας τους έπεισε να τον σκοτώσει. Ο άλλος τον βοήθησε να φέρει τον νεαρό στο σπίτι του. Ο τρίτος τον έφερε στο σπίτι του.

Ο βουλευτής του ΔΗΚΟ κ. Φειδίας Παρασκευαΐδης.

έθνο-φρουρών πέρασαν πάνω από τό ΦΕΙΔΙΑ

Αχών 14-11-1980

ΙΣΧΥΡΙΣΜΟΙ ΜΑΣΙΣΤΑ

Όλοκάθερα τάγματα στρατιωτών είχαν σεξουαλικές σχέσεις και πληρώνονταν απο τον Βουλευτή Φειδία Παρασκευαΐδη, κατέβασε χθές ενόρκως στο Δικαστήριο, ο κατηγορούμενος στην υπόθεση Παρασκευαΐδη Άν-

ΧΡΕΩΚΟΠΗΜΕΝΗ Η ΔΕΞΙΑ

Συνέχεια απο την 1η χαηλίδη και Τ. Παπαδόπουλο σημαντικά πόστα στο κόμμα του και τη Βουλή.

Ενώ λοιπον η πολιτική της δεξιάς που κυβερνά την Κύπρο για δυο δεκαετίες έχει αποτύχει παταγωδώς σ' όλους τους τομείς, ενώ έχει οδηγήσει στη ντε φάκτο διχοτόμηση της Κύπρου και στον διαχωρισμό των δυο κοινοτήτων του νησιου, ενώ η πολιτική της δεξιάς αποδεικνύεται καθημερινά ανίκανη να ενώσει τις δυο κοινότητες ή να προσφέρει στο λαο ένα υποφερτό επίπεδο διαβίωσης, ενώ οι πολιτικοί της φορείς έχουν διασπαστεί σε πρωτοφανή βαθμο, παρατηρούμε το παράδοξο της ανόδου εκείνων των δεξιών δυνάμεων που επικρατήσουν θα κτυπήσουν ακόμα πιο σκληρα την εργατική τάξη, τις οργανώσεις της και το λαο, θα επιβάλουν ακόμα πιο σκληρα αντιλαϊκά μέτρα και θα οδηγήσουν πιο γοργα στην αποδοχή της διχοτόμησης.

Γι' αυτο το παράδοξο φαινόμενο ευθύνεται κύρια η

ηγεσία της αριστερας στην Κύπρο-ΑΚΕΛ και ΕΔΕΚ που άφησαν ανενόχλητη τη δεξιά να κυβερνά τον τόπο. Που έδωσαν στο δεξίο ΔΗΚΟ το 1976 την πλειοψηφία στη Βουλή και την προεδρία, για να συνταυτιστούν αναπόφευκτα μαζί του και με τις αποτυχίες του και να δώσουν την ευκαιρία στο Συναγερμο να καρπωθεί τα ωφέλη της αντιπολίτευσης.

Τα μαθήματα του παρελθόντος είναι καθαρά. Το εργατικό κίνημα δεν χρειάζεται τους συμβιβασμούς, και τις συμμαχίες με τη δεξιά μ' οποιοδήποτε — «πατριωτικό» ή μη — προσωπείο αποφασίζει να εμφανίζεται. Η συνεργασία με τη δεξιά αφοπλίζει ιδεολογικά τις εργατικές μάζες και το λαο και τους οδηγουν στον αποπροσανατολισμο στην απραξία και στην απάθεια ή — ακόμα χειρότερα — στα πλοκάμια της δεξιάς.

Ο χρόνος που μας έρχεται — χρόνος οξυμένης οικονομικής κρίσης, χρόνος νέων συνομιλιών και υποχωρήσεων, χρόνος βουλευτι-

κών κι ίσως και προεδρικών εκλογών — θα είναι καθοριστικός για το μέλλον του εργατικού κινήματος και για την ενότητα του Κυπριακού λαου — Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων. Αν οπλιστεί το εργατικό κίνημα μ' ένα τολμηρο σοσιαλιστικό πρόγραμμα που θα δίνει στις μάζες την προοπτική της σοσιαλιστικής αλλαγής και του κοινου αγώνα - αντιιμπεριαλιστικού και αντικαπιταλιστικού — Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων εργαζομένων τότε οι μάζες θ' αναδείξουν με συντριπτική πλειοψηφία τα αριστερά κόμματα το ΑΚΕΛ και την ΕΔΕΚ, στην βουλή και την κυβέρνηση. Αν όμως, παρα τα μαθήματα του παρελθόντος, οι ηγεσίες του ΑΚΕΛ και της ΕΔΕΚ επιμένουν στην πολιτική της μετεκλογικής συνεργασίας με τις «πατριωτικές», «μακαριακές» κεντρικές δυνάμεις θ' αφοπλίσουν και θα αποπροσανατολίσουν τις μάζες ανοίγοντας το δρόμο — αν όχι τον επόμενο χρόνο σίγουρα στο εγγυς μέλλον — στην άλωση της εξουσίας α-

πο τον ακροδεξιο Συναγερμο.

Το βάρος της ευθύνης για ν' ανακοπει αυτή η ολέ-

θρια πορεία βρίσκεται σήμερα στους ώμους της αριστερης βάσης του ΑΚΕΛ και της ΕΔΕΚ.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΚΑΙ ΚΡΑΤΟΣ

Συνέχεια απο τη σελ. 5

ποπομπη του Σοφιανου που έδωσε ένα κάπως πιο δημοκρατικό περιεχόμεν στη παιδεία. Εχουμε τη στήλρυνση των εργοδοτών, όπως στα βαλτισοποεία όπου προσπάθησαν να μη δώσουν τα ψίχουλα της αύξησης που τους ζητήθηκαν. Τη στήλρυνση της κυβέρνησης ενάντια στην ΟΕΛΜΕΚ, τη ΠΑΣΥΔΥ, τη ΠΟΕΔ κ.λ.π. Την επέμβαση της αστυνομίας στα βαλτισοποεία, τα σχολεία και τη προβοκάτσια των τελευταίων συλλήψεων. Οι ενδείξεις είναι καθαρές: Οι αστοι θέλουν ένα κράτος, προσαρμένο στις σημερινές τους ανάγκες. Ιδρύθηκε η ΜΜΑΔ που είναι οπλισμένη και εκπαιδευμένη μ' όλη τη σύγχρονη επιστημονική βαρβαρότητα. Τα αυτοκίνητα της όπως και τα άλλα αυτοκίνητα της αστυνομίας ή της ΚΥΠ, οργάνουν τη Λευκωσία με ταχύτητα χελώνας και προκλητικά «Δήτε μας, είμαστε εδώ, μην έχετε αιτήματα κοινωνικά ή πολιτικά αλλοιως σας παίρνουμε μέσα». Σύμφωνα με δημοσιεύσεις στον τύπο γίνονται παρακολουθήσεις τηλεφώνων. Η δημοκρατία σήμερα ΚΙΝΔΥΝΕΥΕΙ. Αυτή τη φορά όχι απο την ΕΟΚΑ-Β, αλλά απο το ίδιο το κράτος. Το κράτος μπαίνει σε μια διαδικασία καταστολής του εργατικού κινήματος.

Όστόσο παρ' όλο ότι έτσι έχουν τα πράγματα, δεν πρέπει να υπερβάλουμε ως προς το μέγεθος και τους ρυθμούς ανάπτυξης αυτής της

κατασταλτικής πολιτικής. Τα γεγονότα δείχνουν ότι το κράτος έχει αποφασίσει αυτή τη πολιτική. Όμως, το να τη βάλει σ' εφαρμογή είναι ένα άλλο ζήτημα. Το εμπόδιζει φυσικά απο τη μια ο κατακερματισμος του και η αδυναμία του (πράγματα παροδικά). Απο την άλλη η δύναμη του εργατικού κινήματος.

Παρ' όλο ότι οι ηγεσίες του εργατικού κινήματος δεν αντιμετώπισαν αποφασιστικά το κράτος, όπως έδειξε και η συμπεριφορά τους σε ορισμένα απο τα γεγονότα που ανάφερα πιο πάνω, το κράτος φοβάται να τα βάλει μαζί τους. Αυτο που προσπαθει να κάνει είναι προς το παρον να καλλιεργήσει ένα κλίμα ανασφάλειας για να δικαιολογήσει την αντιδημοκρατική συμπεριφορά του. Πρέπει να το αντιμετωπίσουμε ξεσκεπάζοντας τη πολιτική του αυτή. Η αντίδραση του λαου στις τελευταίες συλλήψεις είναι τελικά καλή. Κατάλαβε τώρα ο καθένας ότι τα περι συλλήψεως βομβιστών ήταν σκηνοθεσία της αστυνομίας. Παράλληλα οι μικρές πολιτικές ομάδες και μη ενταγμένοι αριστεροί πρέπει να προσέξουν ιδιαίτερα τη περίοδο αυτή. Η αστυνομία γυρίζει να τους φορτώσει ότι μπορέσει στη προσπάθειά της να φτιάξει «βομβιστες» ατρομοκράτες» και γενικά αποδιοτιμαπίους τράγους. Δεν πρέπει να το καταφέρει.

Κωστής Α.

Συνεργασία απο φοιτητη του Α.Τ.Ι.

ΑΔΙΚΙΕΣ ΣΤΗΝ ΠΑΙΔΕΙΑ

Αφορμη για το άρθρο αυτό, δίνει ένα «περίεργο» φαινόμενο που παρουσιάζεται στο Α.Τ.Ι (Ανώτατο Τεχνολογικό Ινστιτούτο).

Οι φοιτητες του ΑΤΙ προέρχονται κατ' αποκλειστικότητα απο τις Τεχνικές σχολές και απο τον κλάδο των θετικών επιστημών των Γυμνασίων. Η συντριπτική πλειοψηφία των φοιτητών τουλάχιστον ως το 1978-ήταν απόφοιτοι γυμνασίων.

Το 1978 καθιερώνεται ένας θεσμος που προνοει ότι το 25% αυτων που θα εισαχθουν κάθε χρόνο στη σχολή πρέπει να είναι απόφοιτοι των τεχνικών σχολών, ανεξάρτητα βαθμολογίας.

Απο τότε αυξάνεται αρκετα το ποσοστο των αποφοίτων των τεχνικών σχολών που φοιτούν στο ΑΤΙ παρ' όλο που η βαθμολογία τους στις εισαγωγικές υστερει και πάλιν κατα πολυ απο την βαθμολογία των αποφοίτων των Γυμνασίων.

Τώρα, το «περίεργο» όπως αναφέραμε και προηγου-

μένως φαινόμενο, παρουσιάζεται ακριβώς εδώ. Ενώ οι απόφοιτοι των Τεχνικών σχολών που εισέρχονται στο ΑΤΙ, επιτυγχάνουν στις εισαγωγικές εξετάσεις στην πλειοψηφία, με αρκετα πιο χαμηλο βαθμο αργότερα αποτελούν και πάλιν στην συντριπτική τους πλειοψηφία, τους καλύτερους-απο απόψεως επίδοσης στα μαθήματα-φοιτητες του ΑΤΙ. Αυτό μπορεί για μερικους να είναι κάπως απόλυτο, αλλα στην γενική του μορφή αποτελεί μια πραγματικότητα και το συμπέρασμα είναι απλο. Οι απόφοιτοι των τεχνικών σχολών επιτυγχάνουν στις εισαγωγικές του ΑΤΙ με χαμηλότερη απο τους απόφοιτους των Γυμνασίων βαθμολογία, όχι διότι είναι πιο «βλάκες» ή διότι δεν ενδιαφέρονται για τα μαθήματα τους, αλλα για το ότι δεν έχουν τα μέσα που έχουν οι μαθητες των γυμνασίων. Αργότερα όταν πλέον σαν φοιτητες έχουν τις ίδιες ευκαιρίες με τους υπολοίπους, τότε δείχνουν την πραγματική τους αξία.

Βέβαια, ο λόγος που αναφέρεται πιο πάνω, δεν είναι ο μοναδικος στον οποίον οφείλεται η διαφορά του μαθητη της τεχνικής με εκείνου του γυμνασίου. Ένας άλλος βασικός λόγος είναι το ότι οι μαθητες των τεχνικών σχολών προέρχονται κατα συντριπτική πλειοψηφία απο την εργατική τάξη.

Στα γυμνάσια, και ειδικα στα μεγάλα γνωστα γυμνάσια των πόλεων των οποίων οι απόφοιτοι έχουν και τις μεγαλύτερες επιτυχίες στις εισαγωγικές εξετάσεις ανωτέρων σχολών οπωσδήποτε δεν συμβαίνει το ίδιο. Η πλειοψηφία των μαθητων προέρχονται απο τα μεσαία και ανώτερα οικονομικά στρώματα. Αρα είναι και αυτοι που μπορούν να πληρώνουν πολλων ωρων και αρκετα ακριβα ιδιαίτερα μαθήματα, που θα τους εξασφαλίσουν μια θέση σε μια κάποια ανώτερη σχολή. Απο όλες τις πιο πάνω διαπιστώσεις, βγαίνουν πολυ εύκολα τα εξής συμπεράσματα:

1. Οι τεχνικές σχολές υπάρ-

χουν για να βγάλουν φθηνά εργατικά χέρια στην βιομηχανία.

2. Με τον θεσμο των ιδιαίτερων μαθημάτων έχει γίνει μια τελείως καθαρο ότι η μόρφωση είναι «αγαθον αγοραστέον».

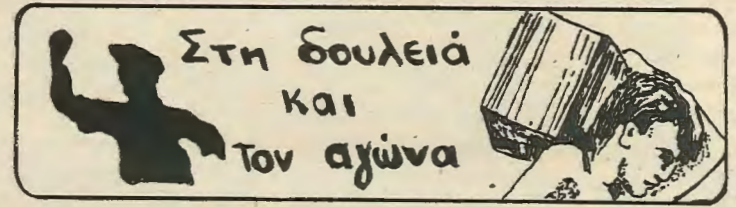
Κάτι άλλο επίσης που κάνει ακόμα πιο ξεκάθαρα τα πράγματα, είναι η προσπάθεια που γίνεται, ώστε οι τεχνικές σχολές να δίνουν διπλώματα απο την πέμπτη τάξη. Αυτό γίνεται στην προσπάθεια να αυξηθεί η παραγωγή μέσω περισσοτέρων εργατικών χεριων. Ομως μην παραξενευτείτε καθόλου αν αύριο στην προσπάθεια τους να κτυπήσουν τον συνεχως αυξανόμενο πληθωρισμο προσπαθήσουν να μειώσουν την παραγωγή και τα εργατικά χέρια κάνοντας τις τεχνικές ι-

σως... δεκατάξιες. Απο αυτα, μπορεί κανεις πάλιν εύκολα να συμπεράνει ότι οι τεχνικές σχολές, όπως άλλωστε και το ΑΤΙ-όπου στο διοικητικο του συμβούλιο μετέχουν βιομήχανοι, εργοδότες κλπ-δεν εξυπηρετούνται οι σκοποι μόρφωσης των μαθητων και φοιτητων αλλα οι κατα καιρους ανάγκες της βιομηχανίας όπως τις βλέπουν οι εργοδότες.

Προσπαθήσαμε πολυ απλα να δώσουμε ορισμένες διαπιστώσεις απο τις οποίες απορρέουν ορισμένα συμπεράσματα. Μπορεί ο καθένας να κρίνει. Στη επόμενη έκδοση θα προσπαθήσω να καταπιεστω γενικότερα με τα προβλήματα της παιδείας και γιατι κατα τη γνώμη μου αυτη δεν εξυπηρετει τους σκοπους για τους οποίους υπάρχει.

Σ.Β.

ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ ΤΟΥ 44

«Αν ζήσω και πετύχω σε τούτον τον αγώνα κανέναν δεν πρόκειται να αφήσω ζωντανο απο το Π.Γ. και την Κ.Ε. του Κ.Κ.Ε.»

ΑΡΗΣ ΒΕΛΟΥΧΙΩΤΗΣ 1945

«Ο θόρυβος των αλυσίδων ενός θωρακισμένου «Πατον» ακούεται. Τοτανκ μανουβραρει γδέρνοντας την ασφαλτο και σταματάει μπρος στο οδόφραγμα. Ένας άγγλος αξιωματικός βγαίνει απο τον πυργίσκο - Αν ως τις 6 η ώρα δεν εγκαταλείψετε τις θέσεις σας, παραδίνοντας τα όπλα σας, θ' ανοίξουμε πυρ.»

Αντί για απάντηση, τέσσερεις άνδρες μπαίνουν σ' ένα κτίριο και ξαναβγαίνουν κρατώντας ένα άσπρο σεντόνι διπλωμένο.

Ο Άγγλος περιμένει σινιάλο παράδοσης. Μια γυναίκα φαίνεται στο άνοιγμα ενός παράθυρου. Ρίχνει στους άντρες ένα κουτι. Δεν μπόρεσε να βρει μολύβι κόκκινο και τους δίνει τοματοπόλτο.

Όταν το άσπρο σεντόνι ξεδιπλώνεται πάνω απο το οδοφραγμα οι άγγλοι διαβάζουν με κόκκινα γράμματα την απάντηση του Λεωνίδα στις Θερμοπύλες.

ΜΟΛΩΝ ΛΑΒΕ

Τώρα ακούγεται μόνο το ελαφρο σύριγμα του πυργίσκου που στρέφει

αργα. Οι άντρες γίνονται σκόνη πίσω απο τα αναποδογυρισμένα κίτρινα λεωφορεία όταν το πυροβόλο των 80 ρίχνει την πρώτη βρετανική οβίδα στο λαο της Αθήνας». Απο το βιβλίο «Οί Καπετάνιοι» σελ. 258.

Μια ακόμη μαρτυρία της αποχής κάθε σταλινικής ηγεσίας απο την πρώτη γραμμη του αγώνα. Τον Δεκέμβρη του 1944. Ένα πάνοπλο επαναστατικο μαζικο κίνημα διαλύθηκε γιατι έτσι ήθελε μια κάστα ηγετων. που αντι να βλέπουν το συμφέρον του κινήματος και της επανάστασης είχαν μεταβληθει σε απλους αξιωματικούς της πολιτικής του Στάλιν. Ένας ΥΠΕΡΟΧΟΣ ΛΑΟΣ και μια ΑΝΑΞΙΑ ΗΓΕΣΙΑ. Ήταν αρκετο για να προδοθει ολοκληρος αγώνας με ποταμούς αίμα απο το λαο. Η ίδια στενόμευαλη ηγεσία διατηρείται και σήμερα. Όχι για τους σκοπους της επανάστασης και του σοσιαλισμου αλλα μονάχα για τη διατήρηση της πολυθρόνας. Έτσι που σήμερα μπορούμε να διαβάζουμε

Να γιατί μιλα συνέχεια ο κ. Α. Κωνσταντινίδης της Σημερινης και δεν τολμα κανέναν γραφειοκράτη να του απαντήσει.

■ «Στο πλευρο μας στέκει η μεγάλη αγγλοσαξωνική χώρα της Αμερικής!» (Ριζοσπάστης 16 Δεκ. 1944)

■ «Ελπίζουμε ότι οι σύμμαχικες κυβερνήσεις, μαζί με την ίδια υπεύθυνη βρετανική κυβέρνηση, θ' αποδοκιμάσουν τις θλιβερές ενέργειες των κ.κ. Λημπερ και Σκομπυ.» (Ριζοσπάστης 4 Δεκεμ. 1944) (Σ.Σ. Ακόμα ελπίζουν και καρτερουν)

«Ε. Πως συμβιβάζεται η φιλελεύθερη αντίληψη με την μονοπωληση των εθνικών γιορτων και την άρνηση για να συμμετάσχουν στις γιορτες αυτές εκπροσωποι της Εθνικής Αντίστασης; Βαρβιτσιώτης 1. Κυτάξτε Δεν δέχομαι αυτοί που σφάζανε ανθρώπους να έρθουν να καταθέσουν στεφάνι. Δεν μπορεί να πάει ο εκπρόσωπος του Αρη Βελουχιώτη, που έχει κατασφάξει τη Ρούμελη, και να μου καταθέτει στεφάνι. Με πιάνει η αγανάκτηση. Ε. Κύριε υπουργε, είχαμε πόλεμο. Και οι δεξιοί έκαναν πολλα στον εμφύλιο. Β. Οι δεξιοί κάνουν πολλα

■ «Ο αρχηγος του Κ.Κ.Ε. Νίκος Ζαχαριάδης ανακοίνωσε ότι η Κεντρική Επιτροπή αποφάσισε να καταγγείλει την δραστηριότητα του Αρη Βελουχιώτη σαν ύποπη και τυχοδιωκτική.»

Η τωρινή δραστηριότητα του Α.Β. παίζει το παιγνίδι της αντίδρασης στην οποία προσφέρει επιχειρήματα κατα του Κ.Κ.Ε. και της παρέχει την δυνατότητα να μιλάει για προδοσία των συμφωνιών της Βάρκιζας και εγκλήματα του Αρη ενάντια στο δημοκρατικο κόσμο. Και ο «Ριζοσπάστης» μετα απο λίγο, σε ένα βρώμικο άρθρο.

«Ο Αρης Βελουχιώ-

αμυνόμενοι. Αν τα κάνανε που εγω νομίζω δε τα κάνανε τα έκαναν αμυνόμενοι. Ηρξατο χειρων αδικιών η άλλη παράταξη. Και όχι η Δεξιά. Ε. Αν μου επιτρέπετε να παρακολουθήσω τη σκέψη σας κ. Υπουργε πιστεύετε ότι η Αριστερα φέρθηκε «αντεθνικα» Β. Βεβαίως. Ε. Και ότι η Δεξιά εκπροσωπούσε αυτη και μόνη το έθνος και γι' αυτο το λόγο ουσιαστικά ήταν νομιμοποιημένος ο πόλεμος εναντίον της άλλης παράταξης; Β. Απολύτως, Απολυτότατα. «Συνέντευξη με τον Ι. Βαρβιτσιώτη τ. υπουργο Παιδείας»

της, ή Θανασης Κλαρας, ή Μιζέριας, ή Δηλωσίας, ο ΑΠΟΣΤΑΤΗΣ...»

■ Σε μια συγκέντρωση ένας καπετάνιος απευθύνεται στο ακροατήριο.

«- Γιατι αυτη η ανισότητα ανάμεσα στη διοίκηση και στα μέλη του στρατοπέδου; Γιατι αυτη η δυσπιστία κι αδιαφορία για τους ήρωες της Αντίστασης;» Ο Πεχτασιδης σηκώνεται στην έδρα.

— «Πρέπει να διαγραφει ο σύντροφος» Ο κ. Κωνσταντινίδης βρίσκει λοιπον ευκαιρίες. Και μιλα. Χωρις δικαίωμα. Οι «ηγεσίες» τι κάνουν; Διαγράφουν!

Γ.Τ.

Όλες οι γραφιοκρατικές ηγεσίες - όλοι οι σταλινικοί εγκέφαλοι κάθε Δεκέμβρη καταπίνουν τη γλώσσα τους. Απο τη Νίκη στην ήττα. Απο το σοσιαλισμο και την Επανάσταση στον καπιταλισμο και την εκμετάλλευση. Ούτε που τους καίγεται καρφι. Ποιος μίλησε για την προδοσία της Βάρκιζας; Ποιος θυμάται την «δολοφονική αυτοκτονία» του προδότη Αρη Βελουχιώτη.

Αυτοι θα παραμεινουν σ' όλοι τους τη ζωη στραβοι. Αλλα ο λαο, η μάζα πρέπει να ξέρει. Για να αγωνίζεται ενάντια σε κάθε κατακτητη και γραφειοκράτη.

Γ. Τζιφας

ΤΟ ΣΥΝΘΗΜΑ ΓΙΑ «ΕΝΩΣΗ» ΚΑΙ Η ΔΙΧΟΤΟΜΗΣΗ

Ενα-απο τα ζητήματα, που απασχολησαν για αρκετες δεκαετίες τον Κυπριακο λαο, καθώς και τις οργανωμένες πολιτικές δυνάμεις ήταν το ζήτημα της Ένωσης. Αν και το σύνθημα τούτο αποτέλεσε το επίκεντρο πολλων και οξύτατων διαξιφισμων που διαιρούσαν τον κυπριακο λαο, ωστόσο ποτε δεν τέθηκε - τουλάχιστο δημόσια-κάτω απο συστηματικη κριτικη εξέταση.

Εκείνο, όμως, που οι οργανωμένες πολιτικές δυνάμεις δεν κατάφεραν να κάμουν - να δώσουν δηλαδή μια λύση στο πρόβλημα-το κατάφερε ο χρόνος απο μό-

νος του, μαζί, φυσικα με τις γνωστες τραγικες συνέπειες.

Ετσι σήμερα με τον ντεφакτο διαχωρισμο των δύο κοινοτήτων και με τα λοιπα τετελεσμένα της κατοχης, το ζήτημα της Ενώσεως-ή του-

λάχιστο της ενώσεως ολόκληρης της Κύπρου με την Ελλάδα - είναι πια υπόθεση αναχρονιστικη. Καμια πολιτικη δύναμη δεν έχει πια σήμερα σα σύνθημα της την ενώση της Κύπρου με την Ελλάδα.

Υπάρχουν φυσικα άτομα, κύρια απο άκρας δεξιας, που ζουν ακόμα με τούτο τον οραματισμο. Υπάρχουν επίσης και άλλα άτομα στον «αριστερο» χώρο που ασπάζονται το σύνθημα της Ένωσης και προσπαθουν να

του δώσουν «μαρξιστικη» σαλτσα. Η δικαιολόγηση είναι πως η «εθνικη ολοκλήρωση» της Κύπρου δεν έχει γίνει ακόμα, και πως είναι απαραίτητη προϋπόθεση για την παραπέρα πορεία του κυπριακου αγώνα. Οπως είναι ίσως φυσικο η θέση τούτη τείνει να βρίσκει απήχηση μέσα σε απομονωμένα και δυσαρεστημένα πρώην μέλη της ΕΟΚΑ Β'.

Το πρόβλημα είναι τώρα βέβαια περιθωριακο. Γιατι η θέση τούτη είναι τόσο πολυ εχτος τόπου και χρόνου που δεν πρόκειται να βρει απήχηση σε πλατεια λαϊκα στρώματα.

Όμως το ζήτημα πιθανο να είναι σοβαρο απο μια άλλη σκοπια. Υπάρχει ένας υπαρκτος κίνδυνος με βάση τα τετελεσμένα της κατοχης, γι-

α διπλη προσάρτηση της Κύπρου, στην Ελλάδα και την Τουρκία αντίστοιχα. Μια τέτοια προοπτικη βρίσκεται ήδη στα μυαλα ορισμένων αστικων δυνάμεων.

Και δεν είναι δύσκολο να δει κανεις πως το σύνθημα της Ένωσης οδηγεί ακριβως στην παγίωση της διχοτόμησης και την επιβολη της διπλης ένωσης.

Οι λόγοι είναι σχετικα απλοι: Το σύνθημα της Ένωσης διασπάξει τον κυπριακο λαο αποξενώνοντας ακόμα παραπάνω της δυο κοινοτήτες. Με μια τέτοια προοπτικη είναι σαφες πως το εργατικο κίνημα θα παραμείνει διασπασμένο πάνω σε βάση εθνικιστικη, με σχεδον μηδενισμένες τις πιθανότητες για οποιαδήποτε επαναπροσέγγιση στο μέλλον.

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΙΜΩΝ - ΕΙΣΟΔΗΜΑΤΩΝ = ΜΕΙΩΣΗ ΜΕΡΟΚΑΜΑΤΩΝ

Το τελευταίο καιρο γίνονται ζυμώσεις για εφαρμογη μιας πολιτικης τιμων και εισοδημάτων για τον αμοιβαίο «ελεγχο» τους.

Κύριοι φορεις αυτων των διαδικασιων οι εργοδότες και η Κυβερνηση. Παράλληλα συνδικαλιστικες οργανώσεις αφήνουν να γίνει νοητο οτι δέχονται ευνοϊκα τη προοπτικη μιας τέτοιας πολιτικης.

Όμως εκείνο που αποτελεί το κλειδι για να δούμε κατα πόσον μια τέτοια πολιτικη θα ωφελήσει τους εργαζομένους και την οικονομία γενικότερα είναι η δυνατότητα να ελέγχουν οι τιμες γιατί οπως είναι γνωστο οι μισθοι των εργαζομένων ελέγχονται παρα πολυ ευκολα.

Επιπλέον ενα στοιχείο που πρέπει να προσεχτεί ιδιαίτερα είναι η παραγωγικότητα σαν κριτήριο για την αύξηση των μεροκαμάτων.

Πιο αναλυτικά:

Ενα σημαντικό κομμάτι των προϊόντων που κυκλοφορούν στην αγορα είναι εισαγόμενα. Και ρωτούμε;

Αν π.χ. αύριο η General Electre αυξήσει τη τιμη των μπαταριων της τι θα γίνει; Αναγκαστικά και οι εδω ματαπωλητες θα την αυξήσουν; Αυτα για τα εισαγόμενα.

Αλλα και για εκείνα που παράγονται στην Κύπρο με αιτιολογία μια ανοδο των κόστων παραγωγης λόγω αύξησης της τιμης των καυσίμων θα έχουμε νέες αυξήσεις στις τιμες διαφόρων προϊόντων.

Απο τα δυο πολυ απλα παραδείγματα γίνεται φανερο οτι οι τιμες είναι αδύνατον να ελεγχθουν.

Τώρα για την παραγωγικότητα. Ενα χαρακτηριστι-

κο παράδειγμα για να δόσουμε την έννοια της παραγωγικότητας είναι το πιο κάτω. Πέρσυ μια βιομηχανια παρήγαγε 100 χιλ. πουκάμισα χρησιμοποιώντας 20 ραπτομηχανες.

Η παραγωγικότητα ήταν 5 χιλ. κατα μηχανη. Φέτος που άλλαξε τον τύπο των μηχανων η ίδια βιομηχανια παρήγαγε 150 χιλ. πουκ. με 10 μηχανες δηλ. είχαμε αύξηση της παραγωγης 50% και αύξηση της παραγωγικότητας κατα 300% γιατί κάθε μηχανη έβγαλε 15 χιλ. πουκάμισα.

Το πιο σημαντικό απ' αυτο το παράδειγμα είναι το οτι η αύξηση της παραγωγικότητας εξαρταται κύρια απο την τεχνολογία που χρησιμοποιείται και αυτο στα πλαίσια του καπιταλιστικου συστήματος είναι κάτι που αφήνεται στην καλη θέληση του εργοδότη κεφαλαιοκράτη (π.χ. πολλοι Κύπριοι εργο-

δοτές προτίμησαν να στείλουν τα υπερκέρδη τους στο εξωτερικο σε συνάλλαγμα ή να τα κάνουν πισινες, αυτοκίνητα βίτεο κ.λ.π. κι όχι να τα επενδύσουν. Ποιος φταιει, οι εργάτες; Ακόμα ο ρυθμος της παραγωγικότητας είναι αδύνατο να συμβαδίσει με το πληθωρισμο γιατί οπως δείξαμε πιο πάνω οι τιμες δεν είναι δυνατον να ελεγχθουν. Αυτο θα σημαίνει ουσιαστικα πτώση του βιοτικου επιπέδου των εργαζομένων.

Η υποστήριξη μιας τέτοιας πολιτικης αποτελεί την πιο υπουλη επίθεση ενάντια στα μεροκάματα των εργατων και των υπαλλήλων. Είναι καιρος οι συνδικαλιστικες οργανώσεις να αναλάβουν τις ευθύνες τους και με συνδυασμένη και ενιαία δράση να προασπίσουν τα συμφέροντα της εργατικης τάξης.

ΟΛΟΙ ΑΠΟΨΕ

ΣΤΟ ΧΟΡΟ ΤΗΣ ΕΚΦΡΑΣΗΣ

Μεγάλη επιτυχία αναμένεται να έχει απόψε ο χορος της Σ. Εκφρασης που θα γίνει στο Κατσελλης Χιλ. Ετοιμάστηκε πλούσιο καλλιτεχνικο πρόγραμμα με ποιήματα, τραγούδια σάτυρα και χορο. Θα κληρωθουν δεκάδες πλούσια δώρα. Ολα τα έσοδα του χορου θα διατεθουν για τη υποστήριξη της Σοσιαλιστικης Εκφρασης που ως γνωστο δεν έχει αλλους πόρους εκτος απο τις συνεισφορες των φίλων και υποστηριχτων της εφημερίδας.

ΕΙΣΟΔΟΣ με φαγητο: ΜΟΝΟ £2.500 μιλς.

ΚΛΕΙΣΤΕ ΣΗΜΕΡΑ ΤΡΑΠΕΖΑΚΙΑ τηλεφωνώντας στα Γραφεία της Εκφρασης: Τηλ 61553.

αγοραζετε
τη
σοσιαλιστικη
εκφραση

σοσιαλιστικη

εκφραση

Η Σοσιαλιστικη Έκφραση διατίθεται στα Γραφεία της:

Σ.Ε. Θεοκρίτου 6Ε Λευκωσία και στα περιπτερα.

Τηλ. 61553

Σοσιαλιστικη Έκφραση

Τ.Κ. 5475 Λευκωσία

ΤΙΜΗ 75 μιλς

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

Για ένα χρόνο: 24 φύλλα

Εσωτερικο: £2.600

Εξωτερικο:

Ελλάδα: £4.500

Ευρώπη: £5.100

Αμερικη: £6.500